

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 59

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 57
28 lutego 2014

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DECYZJE

- ★ Decyzja Rady nr 189/2014/UE z dnia 20 lutego 2014 r. upoważniająca Francję do stosowania obniżonej stawki niektórych podatków pośrednich na rum „tradycyjny” produkowany na Gwadelupie, w Gujanie Francuskiej, na Martynice i na Reunionie oraz uchylająca decyzję 2007/659/WE 1

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

2014/107/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 11 lutego 2014 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o readmisji osób przebywających nielegalnie 4

Cena: 3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 190/2014 z dnia 24 lutego 2014 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 461/2013 nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz niektórych politereftalanów etylenu (PET) pochodzących z Indii w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 18 rozporządzenia (WE) nr 597/2009 5
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 191/2014 z dnia 24 lutego 2014 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych dwutlenków manganu pochodzących z Republiki Południowej Afryki w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 7
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 192/2014 z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej 1,4-dimetylnaftalen, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 ⁽¹⁾ 20
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 193/2014 z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej amisulbrom, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 ⁽¹⁾ 25
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 194/2014 z dnia 27 lutego 2014 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 30

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa wykonawcza Komisji 2014/37/UE z dnia 27 lutego 2014 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/671/EWG odnoszącą się do obowiązkowego stosowania pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących dla dzieci w pojazdach 32

DECYZJE

2014/108/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie mianowania członka Trybunału Obrachunkowego 34

2014/109/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 4 lutego 2014 r. uchylająca decyzję 2000/745/WE przyjmującą zobowiązania złożone w związku z postępowaniami antydumpingowym i antysubsydyjnym dotyczącymi przywozu politereftalanu etylenu (PET) pochodzącego między innymi z Indii 35

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

DECYZJE

DECYZJA RADY NR 189/2014/UE

z dnia 20 lutego 2014 r.

upoważniająca Francję do stosowania obniżonej stawki niektórych podatków pośrednich na rum „tradycyjny” produkowany na Gwadelupie, w Gujanie Francuskiej, na Martynice i na Reunione oraz uchylająca decyzję 2007/659/WE

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 349,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Rady 2007/659/WE ⁽²⁾ upoważniała Francję do stosowania obniżonej stawki podatku akcyzowego na rum „tradycyjny” produkowany na Gwadelupie, w Gujanie Francuskiej, na Martynice i na Reunione („przedmiotowe cztery najbardziej oddalone regiony”), a sprzedawany na terenie Francji metropolitalnej, która to stawka może być niższa od minimalnej stawki podatku akcyzowego przewidzianej w dyrektywie 92/84/EWG ⁽³⁾, ale nie może być niższa o więcej niż 50 % od podstawowej krajowej stawki podatku akcyzowego na alkohol. Od dnia 1 stycznia 2011 r. obniżona stawka podatku akcyzowego jest ograniczona do rocznego kontyngentu 120 000 hektolitrów czystego alkoholu. Odstępstwo to wygasło w dniu 31 grudnia 2013 r.
- (2) W dniu 12 marca 2013 r. władze francuskie zwróciły się do Komisji o przedłożenie wniosku dotyczącego decyzji Rady przedłużającej odstępstwo przewidziane w decyzji Rady 2007/659/WE, na tych samych warunkach, na okres siedmiu lat, czyli do dnia 31 grudnia 2020 r. Odpowiednio w dniach 3 lipca i 2 sierpnia 2013 r. władze francuskie uzupełniły swój wniosek dodatkowymi informacjami oraz zmieniły go w zakresie poszczegól-

nych francuskich podatków, które mają zostać objęte proponowaną decyzją.

- (3) Władze francuskie poinformowały również Komisję, że z dniem 1 stycznia 2012 r. Francja wprowadziła zmiany w przepisach krajowych dotyczących „cotisation sur les boissons alcooliques” (znanej również jako „vignette sécurité sociale” lub VSS), będącej składką pobieraną – oprócz krajowego podatku akcyzowego – na rzecz Caisse nationale d'assurance maladie (krajowego funduszu ubezpieczeń zdrowotnych) od napojów alkoholowych sprzedawanych we Francji do celów przeciwdziałania zagrożeniom dla zdrowia związanym z nadmiernym spożyciem takich produktów. W szczególności zmieniono podstawę opodatkowania ze 160 EUR od hektolitra na 533 EUR od hektolitra czystego alkoholu oraz wprowadzono ograniczenie dotyczące kwoty VSS, co było związane z mającym zastosowanie podatkiem akcyzowym.
- (4) W kontekście swojego wniosku o przedłużenie odstępstwa określonego w decyzji 2007/659/WE do dnia 31 grudnia 2020 r., władze francuskie zwróciły się do Komisji o dodanie, z dniem 1 stycznia 2012 r., składki VSS do wykazu podatków, w przypadku których można stosować obniżoną stawkę w odniesieniu do rumu „tradycyjnego” produkowanego w przedmiotowych czterech najbardziej oddalonych regionach Francji.
- (5) Właściwsze jest przyjęcie nowej decyzji w sprawie odstępstwa obejmującego oba podatki: zróżnicowanie podatku akcyzowego określone w dyrektywie 92/84/EWG oraz składki VSS, zamiast przedłużania odstępstwa określonego w decyzji 2007/659/WE.
- (6) Ze względu na niewielki rozmiar lokalnego rynku gorzelnie w przedmiotowych czterech najbardziej oddalonych regionach mogą rozwijać działalność wyłącznie wtedy, gdy dysponują wystarczającym dostępem do rynku we Francji metropolitalnej, która stanowi główny rynek zbytu dla ich rumu (71 %). Trudności napotykaną przez rum „tradycyjny” w konkurencji na rynku Unii – poza specyficzną strukturalną sytuacją społeczną i gospodarczą tych regionów najbardziej oddalonych, którą pogarszają szczególne ograniczenia, o których mowa w art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

⁽¹⁾ Opinia z dnia 16 stycznia 2014 (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2007/659/WE z dnia 9 października 2007 r. upoważniająca Francję do stosowania obniżonej stawki podatku akcyzowego od rumu „tradycyjnego” produkowanego na Gwadelupie, w Gujanie Francuskiej, na Martynice i na Reunion (Dz.U. L 270 z 13.10.2007, s. 12).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 92/84/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia stawek podatku akcyzowego dla alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. L 316 z 31.10.1992, s. 29).

- (TFUE) – mają związek z dwoma parametrami: wyższymi kosztami produkcji i wyższymi podatkami przypadającymi na jedną butelkę, gdyż rum „tradycyjny” jest zwykle wprowadzany do obrotu z wyższą zawartością alkoholu i w większych butelkach.
- (7) Koszty produkcji w łańcuchu wartości trzcina cukrowa-cukier-rum w przedmiotowych czterech najbardziej oddalonych regionach są wyższe niż w innych regionach świata. W szczególności wyższe są koszty wynagrodzeń, gdyż w przedmiotowych czterech najbardziej oddalonych regionach zastosowanie mają francuskie przepisy socjalne. W tych najbardziej oddalonych regionach obowiązują również unijne normy w zakresie środowiska i bezpieczeństwa, które pociągają za sobą znaczne inwestycje i koszty niemające bezpośredniego związku z wydajnością, nawet jeśli część tych inwestycji pokrywa się z funduszy strukturalnych Unii. Ponadto gorzelnie w przedmiotowych czterech najbardziej oddalonych regionach są mniejsze niż gorzelnie międzynarodowych grup. To skutkuje wyższymi kosztami produkcji w przeliczeniu na jednostkę produkcji. Według władz francuskich wszystkie te bezpośrednie dodatkowe koszty produkcji, włącznie z frachtem i ubezpieczeniem, odpowiadają ok. 12 % francuskiego podatku akcyzowego normalnie mającego zastosowanie w 2012 r. do napojów o wysokiej zawartości alkoholu.
- (8) Rum „tradycyjny” sprzedawany we Francji metropolitalnej wprowadza się zwykle do obrotu w większych butelkach (60 % rumu sprzedaje się w butelkach o pojemności 1 l) i z większą zawartością alkoholu (wynoszącą od 40° do 59°) niż ma to miejsce w przypadku konkurencyjnych rumów, które wprowadza się zwykle do obrotu w butelkach o pojemności 0,7 l i z zawartością alkoholu wynoszącą 37,5°. Wyższy poziom zawartości alkoholu skutkuje z kolei wyższymi podatkami akcyzowymi, wyższą składką VSS, a ponadto wyższym podatkiem od wartości dodanej (VAT) od litra sprzedanego rumu. Tak więc łączne „dodatkowe koszty”, mianowicie wyższe koszty produkcji, wyższe koszty frachtu i wyższe podatki (podatek akcyzowy i VAT) odpowiadają 40–50 % francuskiego podatku akcyzowego normalnie mającego zastosowanie w 2012 r. do napojów o wysokiej zawartości alkoholu. Ponadto zmiana podstawy naliczania składki VSS ze 160 EUR od hektolitra na 533 EUR od hektolitra czystego alkoholu z dniem 1 stycznia 2012 r. miałyby (łącznie z VAT) dodatkowy niekorzystny wpływ na cenę rumu „tradycyjnego”, wprowadzanego do obrotu z większą zawartością alkoholu, odpowiadający ok. 10 % podstawowej stawki podatku akcyzowego. W celu zrehabilitowania tego dodatkowego niekorzystnego wpływu – mającego bliski związek ze specyficzną strukturalną sytuacją społeczną i gospodarczą przedmiotowych czterech najbardziej oddalonych regionów, którą pogarszają szczególne ograniczenia, o których mowa w art. 349 TFUE – należy również wprowadzić obniżenie składki VSS z korzyścią dla rumu „tradycyjnego” z przedmiotowych czterech najbardziej oddalonych regionów.
- (9) Korzyść podatkowa obejmująca zarówno zharmonizowane podatki akcyzowe, jak i składki VSS, która ma być przedmiotem upoważnienia, musi pozostać proporcjonalna, tak aby nie osłabiała integralności i spójności porządku prawnego Unii, w tym ochrony wolnego od zakłóceń konkurencji rynku wewnętrznego i polityk w zakresie pomocy państwa.
- (10) W związku z tym należy również wziąć pod uwagę dodatkowe koszty wynikające z ugruntowanej przez dziesięciolecia praktyki sprzedawania rumu „tradycyjnego” z wyższą zawartością alkoholu, a zatem podlegającego wyższym podatkom.
- (11) W 2012 r. Francja stosowała w odniesieniu do rumu „tradycyjnego” podatek akcyzowy w wysokości 903 EUR na hektolitr czystego alkoholu, co odpowiada 54,4 % stawki podstawowej podatku akcyzowego. Stosowała również składkę VSS w wysokości 361,20 EUR na hektolitr czystego alkoholu, co odpowiada 67,8 % stawki podstawowej VSS. Obie obniżki razem odpowiadają korzyści podatkowej w wysokości 928,80 EUR na hektolitr czystego alkoholu lub 42,8 % sumy stawek podstawowych (podatku akcyzowego i składki VSS).
- (12) Decyzja 2007/659/WE upoważniała Francję do obniżenia krajowego podatku akcyzowego mającego zastosowanie do rumu „tradycyjnego” o nie więcej niż 50 % podstawowej stawki krajowego podatku akcyzowego na alkohol. Wspomniana decyzja nie obejmowała obniżonej stawki składki VSS od rumu „tradycyjnego”, którą wprowadzono dopiero jako środek rekompensujący dodatkowe obciążenie dla takiego rumu wynikające z reformy systemu VSS, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.
- (13) Konieczne jest zaradzenie tej sytuacji poprzez zastosowanie również do składki VSS tych samych zasad, które zastosowano w przypadku odstępstwa od art. 110 TFUE w odniesieniu do zharmonizowanych podatków akcyzowych. Jednocześnie należy ustalić obowiązujący od dnia 1 stycznia 2014 r. górny pułap korzyści podatkowej, którą można przyznać, w postaci maksymalnego odsetka stawek podstawowych, od hektolitra czystego alkoholu, zharmonizowanego podatku akcyzowego na napoje o wysokiej zawartości alkoholu oraz składki VSS.
- (14) Nowego odstępstwa należy udzielić na siedem lat, od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.
- (15) Francja powinna przedłożyć sprawozdanie śródkresowe w celu umożliwienia Komisji oceny, czy nadal występują powody uzasadniające odstępstwo, czy korzyść podatkowa przyznana przez Francję pozostaje proporcjonalna oraz czy można rozważyć zastosowanie środków alternatywnych wobec systemu odstępstw podatkowych, które również są wystarczające dla wsparcia konkurencyjnego łańcucha wartości trzcina cukrowa-cukier-rum, z uwzględnieniem ich wymiaru międzynarodowego.
- (16) W decyzji 2007/659/WE nie można było początkowo uwzględnić nowych okoliczności wynikających z reformy systemu VSS. W drodze wyjątku i z uwzględnieniem wspomnianej specyficznej strukturalnej sytuacji społecznej i gospodarczej przedmiotowych czterech regionów najbardziej oddalonych uzasadnione jest więc zastosowanie przedmiotowego systemu obniżonej stawki VSS od dnia 1 stycznia 2012 r.

(17) Niniejsza decyzja pozostaje bez uszczerbku dla ewentualnego stosowania art. 107 i 108 TFUE.

(18) Zatem decyzja 2007/659/WE powinna zostać uchylona,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W drodze odstępstwa od art. 110 TFUE Francja zostaje upoważniona do przedłużenia stosowania na terytorium Francji metropolitalnej stawki podatku akcyzowego na rum „tradycyjny” produkowany na Gwadelupie, w Gujanie Francuskiej, na Martynice i na Reunionie niższej niż pełna stawka podatku akcyzowego na alkohol określona w art. 3 dyrektywy 92/84/EWG oraz stosowania stawki składki zwanej „cotisation sur les boissons alcooliques” (VSS) niższej niż pełna stawka, zgodnie z francuskimi przepisami krajowymi.

Artykuł 2

Odstępstwo, o którym mowa w art. 1, jest ograniczone do rumu określonego w pkt 1 lit. f) załącznika II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008⁽¹⁾, wyprodukowanego na Gwadelupie, w Gujanie Francuskiej, na Martynice i na Reunionie z trzciny cukrowej zebranej w miejscu produkcji, o zawartości substancji lotnych innych niż alkohol etylowy i alkohol metylowy równej 225 gramów na hektolitr czystego alkoholu lub wyższej oraz zawartości alkoholu równej 40° obj. lub wyższej.

Artykuł 3

1. Obniżone stawki podatku akcyzowego i składki VSS, o których mowa w art. 1, i mające zastosowanie do rumu, o którym mowa w art. 2, są ograniczone do rocznego kontyngentu 120 000 hektolitrów czystego alkoholu.

2. Obniżone stawki zarówno podatku akcyzowego, jak i składki VSS, o których mowa w art. 1 niniejszej decyzji, mogą być niższe od minimalnej stawki podatku akcyzowego na alkohol określonej dyrektywą 92/84/EWG, lecz nie mogą

być niższe o więcej niż 50 % od pełnej stawki podatku akcyzowego na alkohol określonej zgodnie z art. 3 dyrektywy 92/84/EWG lub pełnej stawki składki VSS od alkoholu.

3. Łączna korzyść podatkowa, która jest przedmiotem upoważnienia zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, wynosi nie więcej niż 50 % pełnej stawki podatku akcyzowego na alkohol określonej zgodnie z art. 3 dyrektywy 92/84/EWG.

Artykuł 4

Do dnia 31 lipca 2017 r. Francja przedłoży Komisji sprawozdanie w celu umożliwienia jej oceny, czy nadal występują powody uzasadniające odstępstwo oraz czy korzyść podatkowa przyznana przez Francję pozostaje proporcjonalna i oczekuje się, że pozostanie proporcjonalna i wystarczająca dla wsparcia konkurencyjnego łańcucha wartości trzcina cukrowa-cukier-rum na Gwadelupie, w Gujanie Francuskiej, na Martynice i na Reunionie.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja ma zastosowanie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r., z wyjątkiem art. 1 i art. 3 ust. 1–2, które mają zastosowanie od dnia 1 stycznia 2012 r.

Artykuł 6

1. Niniejszym uchyla się decyzję 2007/659/WE.
2. Odesłania do uchylonej decyzji traktuje się jako odesłania do niniejszej decyzji.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja jest skierowana do Republiki Francuskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 lutego 2014 r.

W imieniu Rady
K. HATZIDAKIS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 16).

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY

z dnia 11 lutego 2014 r.

w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o readmisji osób przebywających nielegalnie

(2014/107/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 79 ust. 3 w związku z art. 218 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 19 grudnia 2011 r. Rada upoważniła Komisję do rozpoczęcia z Republiką Azerbejdżanu negocjacji dotyczących Umowy między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o readmisji osób przebywających nielegalnie („umowa”). Negocjacje zostały zakończone i umowa została paraflowana w dniu 29 lipca 2013 r.
- (2) Umowa powinna zostać podpisana w imieniu Unii, z zastrzeżeniem jej zawarcia w późniejszym terminie.
- (3) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, oraz bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu te państwa członkowskie nie uczestniczą w przyjęciu niniejszej decyzji i nie są nią związane ani jej nie stosują.
- (4) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej

oraz do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji, nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym upoważnia się do podpisania w imieniu Unii Umowy między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o readmisji osób przebywających nielegalnie, z zastrzeżeniem jej zawarcia ⁽¹⁾.

Artykuł 2

Niniejszym upoważnia się przewodniczącego Rady do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do podpisania umowy w imieniu Unii.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 lutego 2014 r.

W imieniu Rady

E. VENIZELOS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Tekst umowy zostanie opublikowany wraz z decyzją w sprawie jej zawarcia.

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 190/2014

z dnia 24 lutego 2014 r.

zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 461/2013 nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz niektórych politereftalanów etylenu (PET) pochodzących z Indii w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 18 rozporządzenia (WE) nr 597/2009

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 13,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję Europejską po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. WCZEŚNIEJSZA PROCEDURA

(1) Rozporządzeniem (WE) nr 2603/2007⁽²⁾ Rada nałożyła środki wyrównawcze na przywóz folii z politereftalanu etylenu („PET”) pochodzących z Indii. W następstwie przeglądu wygaśnięcia środki te zostały ostatnio utrzymane rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 461/2013⁽³⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2603/2000 z dnia 27 listopada 2000 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze i stanowiące o ostatecznym poborze nałożonego cła tymczasowego na przywóz określonych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzącego z Indii, Malezji i Tajlandii oraz kończące postępowanie antysubsydijne w odniesieniu do przywozu określonych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzącego z Indonezji, Republiki Korei oraz Tajwanu (Dz.U. L 301 z 30.11.2000, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 461/2013 z dnia 21 maja 2013 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz niektórych politereftalanów etylenu (PET) pochodzących z Indii w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 18 rozporządzenia (WE) nr 597/2009 (Dz.U. L 137 z 23.5.2013, s. 1).

(2) Rozporządzeniem (WE) nr 2604/2000⁽⁴⁾ Rada nałożyła środki antydumpingowe na przywóz PET pochodzącego z Indii. W następstwie przeglądu wygaśnięcia środki te zostały ostatnio utrzymane rozporządzeniem Rady (UE) nr 192/2007⁽⁵⁾. W dniu 24 lutego 2012 r. Komisja wszczęła kolejny przegląd wygaśnięcia. Decyzją wykonawczą 2013/226/UE⁽⁶⁾ Rada odrzuciła wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia wykonawczego Rady utrzymującego cło antydumpingowe na przywóz PET pochodzącego między innymi z Indii, co oznacza, że środki antydumpingowe wygasły.

(3) W 2000 r. na mocy decyzji 2000/745/WE⁽⁷⁾ Komisja przyjęła zobowiązania cenowe, które w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydijnym zostały złożone między innymi przez przedsiębiorstwa indyjskie: Pearl Engineering Polymers Limited („Pearl”) i Reliance Industries Limited („Reliance”). W 2005 r. decyzją 2005/697/WE⁽⁸⁾, Komisja przyjęła

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2604/2000 z dnia 27 listopada 2000 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym poborze tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych tereftalatów polietylenu pochodzących z Indii, Indonezji, Malezji, Republiki Korei, Tajwanu i Tajlandii (Dz.U. L 301 z 30.11.2000, s. 21).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 192/2007 z dnia 22 lutego 2007 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Indii, Indonezji, Malezji, Republiki Korei, Tajlandii i Tajwanu w następstwie przeglądu wygaśnięcia oraz częściowego przeglądu okresowego na mocy art. 11 ust. 2 i art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (Dz.U. L 59 z 27.2.2007, s. 1).

⁽⁶⁾ Decyzja wykonawcza Rady 2013/226/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie odrzucenia wniosku dotyczącego rozporządzenia wykonawczego Rady nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Indii, Tajwanu i Tajlandii w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 oraz kończącego przegląd wygaśnięcia dotyczącego przywozu niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Indonezji i Malezji, w zakresie, w jakim wniosek ten nałożyłby ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Indii, Tajwanu i Tajlandii (Dz.U. L 136 z 23.5.2013, s. 12).

⁽⁷⁾ Decyzja 2000/745/WE z dnia 29 listopada 2000 r. przyjmująca zobowiązania złożone w związku z postępowaniami antydumpingowym i antysubsydijnym dotyczącymi przywozu niektórych politereftalanów etylenu (PET) pochodzących z Indii, Indonezji, Malezji, Republiki Korei, Tajwanu i Tajlandii (Dz.U. L 301 z 30.11.2000, s. 88).

⁽⁸⁾ Decyzja Komisji 2005/697/WE z dnia 12 września 2005 r. zmieniająca decyzję 2000/745/WE przyjmującą zobowiązania złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym i antysubsydijnym, które dotyczą przywozu politereftalanu etylenu (PET) pochodzącego między innymi z Indii (Dz.U. L 266 z 11.10.2005, s. 62).

zobowiązanie od indyjskiego przedsiębiorstwa South Asean Petrochem Limited, które w wyniku połączenia zmieniło nazwę na Dhunseri Petrochem & Tea Limited („Dhunseri”) ⁽¹⁾.

**B. WYCOFANIE ZOBOWIĄZAŃ I ZMIANA
ROZPORZĄDZENIA WYKONAWCZEGO (UE)
NR 461/2013**

- (4) Decyzją wykonawczą 2014/109/UE ⁽²⁾ Komisja wycofała przyjęcie zobowiązań złożonych przez trzy indyjskie przedsiębiorstwa: Dhunseri, Reliance i Pearl. Należy zatem uchylić art. 1 ust. 4 oraz art. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) 461/2013 wraz z załącznikiem do tego rozporządzenia. Dlatego ostateczne cła wyrównawcze nałożone art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 461/2013 powinny zostać zastosowane do przywozu politereftalanów etylenu produkowanych przez przedsiębiorstwa Dhunseri, Reliance i Pearl (dodatkowy kod TARIC A585 dla Dhunseri, dodatkowy kod TARIC A181 dla Reliance i dodatkowy kod TARIC A182 dla Pearl),

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 lutego 2014 r.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Uchyła się art. 1 ust. 4 i art. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 461/2013 oraz załącznik do tego rozporządzenia.
2. Art. 1 ust. 5 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 461/2013 otrzymuje oznaczenie art. 1 ust. 4.
3. Art. 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 461/2013 otrzymuje oznaczenie art. 2.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Rady
K. ARVANITOPOULOS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Zawiadomienie dotyczące obowiązujących środków wyrównawczych w odniesieniu do przywozu do Unii niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Indii: zmiana nazwy przedsiębiorstwa, któremu przyznana została indywidualna stawka cła wyrównawczego (Dz.U. C 335 z 11.12.2010, s. 7).

⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2014/109/UE z dnia 4 lutego 2014 r. uchylająca decyzję 2000/745/WE przyjmującą zobowiązania złożone w związku z postępowaniami antidumpingowym i antysubsydyjnym dotyczącymi przywozu politereftalanu etylenu (PET) pochodzącego między innymi z Indii. (Zob. s. 35 niniejszego Dziennika Urzędowego).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 191/2014**z dnia 24 lutego 2014 r.****nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych dwutlenków manganu pochodzących z Republiki Południowej Afryki w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 11 ust. 2,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję Europejską („Komisja”) po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA**1. Obowiązujące środki**

- (1) W wyniku dochodzenia antydumpingowego („dochodzenie pierwotne”) Rada nałożyła, rozporządzeniem Rady (WE) nr 221/2008⁽²⁾, ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 17,1 % na przywóz elektrolitycznych dwutlenków manganu („EDM”) (tj. dwutlenków manganu wytwarzanych w procesie elektrolitycznym), niepoddanych obróbce cieplnej po zakończeniu procesu elektrolitycznego, objętych obecnie kodem CN ex 2820 10 00, pochodzących z Republiki Południowej Afryki („RPA”) („obowiązujące środki antydumpingowe”).

2. Wniosek o dokonanie przeglądu wygaśnięcia

- (2) W następstwie opublikowania zawiadomienia⁽³⁾ o zbliżającym się wygaśnięciu obowiązujących środków antydumpingowych Komisja otrzymała w dniu 11 grudnia 2012 r. wniosek o wszczęcie przeglądu wygaśnięcia tych środków zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Wniosek został złożony przez przedsiębiorstwa Cegasa Internacional SA i Tosoh Hellas A.I.C. („wnioskodawcy”), jedynek producentów unijnych EDM.

- (3) W uzasadnieniu wniosku podano, że w związku z wygaśnięciem obowiązujących środków antydumpingowych istnieje prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia szkodliwego dla przemysłu unijnego dumpingu.

3. Wszczęcie przeglądu wygaśnięcia

- (4) Po konsultacji z Komitetem Doradczym Komisja ustaliła, że istnieją wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie przeglądu wygaśnięcia i ogłosiła w dniu 12 marca 2013 r., w drodze zawiadomienia opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽⁴⁾ („zawiadomienie o wszczęciu”), wszczęcie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

4. Dochodzenie**4.1. Okres objęty dochodzeniem przeglądownym i okres badany**

- (5) Dochodzenie dotyczące prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia dumpingu obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. („okres objęty dochodzeniem przeglądownym” lub „ODP”). Badanie tendencji mających znaczenie dla oceny prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do końca okresu objętego dochodzeniem przeglądownym („okres badany”).

4.2. Strony zainteresowane dochodzeniem

- (6) Komisja oficjalnie zawiadomiła wnioskodawców, producentów eksportujących w RPA, importerów, zainteresowanych użytkowników w Unii oraz ich stowarzyszenia, a także przedstawicieli państwa wywozu, którego dotyczy postępowanie, o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia.
- (7) Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu. Wszystkie strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, uzyskały taką możliwość.
- (8) W związku z ograniczoną liczbą zainteresowanych stron, które się zgłosiły, nie było konieczne przeprowadzenie kontroli wyrwykowej zainteresowanych stron.
- (9) Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu otrzymano od producenta eksportującego z RPA, dwóch producentów unijnych i dwóch użytkowników należących do tej samej grupy powiązanych przedsiębiorstw.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 221/2008 z dnia 10 marca 2008 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych dwutlenków manganu pochodzących z Republiki Południowej Afryki (Dz.U. L 69 z 13.3.2008, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. C 180 z 21.6.2012, s. 15.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 72 z 12.3.2013, s. 8.

(10) Komisja prowadziła dalsze badanie i weryfikację informacji uważanych za niezbędne do ustalenia prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia dumpingu i spowodowanej nim szkody oraz do określenia interesu Unii. Wizyty weryfikacyjne odbyły się na terenie następujących przedsiębiorstw:

a) producenci unijni:

- Cegasa Internacional SA („Cegasa”)
- Tosoh Hellas A.I.C („THA”)

b) producenci eksportujący z RPA:

- Delta E.M.D. (Pty) Ltd

c) użytkownicy

- Panasonic Energy Belgium NV

(11) W dniu 29 października 2013 r. Komisja ujawniła wszystkim zainteresowanym stronom podstawowe fakty i informacje, na podstawie których zamierza złożyć wniosek o utrzymanie w mocy środków antydumpingowych. Stronom ponownie zapewniono możliwość zgłaszania uwag, a tym, które wniosowały o to, przyznano możliwość przesłuchania w obecności rzecznika praw stron. Komisja uwzględniła uwagi zgłoszone przez zainteresowane strony, a jej odpowiedzi są przedstawione poniżej.

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM ORAZ PRODUKT PODOBNY

(12) Produkt objęty niniejszym przeglądem jest taki sam jak produkt określony w rozporządzeniu (WE) nr 221/2008, a mianowicie elektrolityczne dwutlenki manganu (tj. dwutlenki manganu wytwarzane w procesie elektrolitycznym), niepoddane obróbce cieplnej po zakończeniu procesu elektrolitycznego („produkt objęty przeglądem” lub „EDM”), pochodzące z Republiki Południowej Afryki, obecnie objęte kodem CN ex 2820 10 00. Klasyfikacja obejmuje dwa główne typy, EDM do baterii węglowocynkowych i EDM do baterii alkalicznych.

(13) Dochodzenie przeglądowe potwierdziło podobnie jak dochodzenie pierwotne, że produkt objęty przeglądem przywożony na rynek unijny i produkty wytwarzane i sprzedawane przez producentów eksportujących na swoim rynku krajowym, a także produkty wytwarzane i sprzedawane w Unii przez przemysł unijny („produkt podobny”), mają te same podstawowe właściwości fizyczne i chemiczne oraz zastosowania. Produkty te uznaje się zatem za produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

C. PRAWDOPODOBIENSTWO PONOWNEGO WYSTĄPIENIA DUMPINGU

1. Uwagi wstępne

(14) Zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy wygaśnięcie obowiązujących

środków prowadziłyby do ponownego wystąpienia dumpingu.

2. Przywóz dumpingowy w okresie objętym dochodzeniem przeglądem

(15) Przywóz do Unii z RPA zmniejszył się po nałożeniu środków niemal do zera, w latach 2010 i 2011 oraz w ODP odnotowano jedynie niewielką ilość. Aby ocenić, czy jedyny znany producent eksportujący Delta EMD (Pty) Ltd. („Delta”) praktykował w ODP wywóz do Unii po cenach dumpingowych, Komisja przesłała do przedsiębiorstwa Delta kwestionariusz. Komisja otrzymała odpowiedź zawierającą dane dotyczące sprzedaży krajowej, wywozu do Unii i wywozu do innych miejsc przeznaczenia. Udzielona odpowiedź została zweryfikowana zgodnie z poniższym wyszczególnieniem.

2.1. Wartość normalna

(16) Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zbadano sprzedaż krajową przedsiębiorstwa Delta, aby sprawdzić, czy całkowita wielkość jego sprzedaży produktu podobnego na rynku krajowym na rzecz klientów niezależnych była reprezentatywna w porównaniu z całkowitą wielkością jego sprzedaży eksportowej do Unii, tzn. czy całkowita wielkość takiej sprzedaży wynosiła przynajmniej 5 % całkowitej wielkości sprzedaży eksportowej produktu objętego postępowaniem do Unii.

(17) O ile sprzedaż krajowa produktu objętego przeglądem na rynek krajowy była reprezentatywna, sprzedaż w zwykłym obrocie handlowym nie miała miejsca, ponieważ sprzedaż krajowa EDM przedsiębiorstwa Delta była nierentowna. Wartość normalna została zatem skonstruowana zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

(18) Dokonano tego w oparciu o faktyczne koszty produkcji EDM, do których zgodnie z art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego dodano rozsądną kwotę kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych (SG&A) oraz kwotę zysku.

(19) SG&A zostały obliczone zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przedsiębiorstwo Delta nie prowadziło sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym i ponieważ zarówno art. 2 ust. 6 lit. a), jak i art. 2 ust. 6 lit. b) tego rozporządzenia nie miały zastosowania ze względu na brak innych eksporterów lub producentów objętych dochodzeniem, a przedsiębiorstwo Delta nie prowadzi żadnej innej sprzedaży produktów należących do tej samej ogólnej kategorii. Zastosowanie SG&A z dochodzenia pierwotnego, w wyniku którego otrzymano wartość procentową niemalże taką samą jak faktyczna kwota SG&A, uznano zatem za rozsądną metodę.

- (20) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Delta zwróciło się do Komisji z wnioskiem o obliczenie konstruowanej wartości normalnej przez wyrażenie obliczonych powyżej SG&A jako odsetka kosztów produkcji zamiast odsetka obrotu. W związku z tym, że cała sprzedaż krajowa była nierentowna, zastosowanie obrotu spowodowałoby zawyżenie kosztów SG&A. Komisja przychyliła się do wniosku przedsiębiorstwa Delta i przy konstruowaniu normalnej wartości dodała SG&A jako odsetek kosztów produkcji za kg z dochodzenia przeglądowego.
- (21) Zysk został obliczony przy wykorzystaniu tej samej metody, co w pierwotnym dochodzeniu, tj. na podstawie stóp procentowych dla pożyczek długoterminowych w RPA w ODP, zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego. Delta nie sprzedaje innych produktów na rynku krajowym i nie ma w RPA innych znanych producentów EDM ani innych producentów produktów należących do tej samej ogólnej kategorii, od których można by uzyskać dane dotyczące zysku.
- (22) Po ujawnieniu ustaleń przemysł unijny zwrócił się do Komisji z wnioskiem o wykorzystanie sprzedaży do USA w celu ustalenia wartości normalnej, ponieważ pełni ona funkcję sprzedaży na rynku krajowym, zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- (23) Wniosek ten został odrzucony, ponieważ wartość normalna została skonstruowana zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przy zastosowaniu tej samej metody co w dochodzeniu pierwotnym, a zatem zgodnie z art. 11 ust. 9 tego rozporządzenia.

2.2. Cena eksportowa

- (24) Bardzo niewielką ilość EDM wywiezioną do Unii w ODP sprzedano bezpośrednio niepowiązanemu importerowi w Unii. Zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, jako cenę eksportową przyjęto cenę zapłaconą przedsiębiorstwu Delta przez importera.

2.3. Porównanie

- (25) Dokonano porównania między ceną eksportową a skonstruowaną wartością normalną poprzez uwzględnienie wnioskowanych i zweryfikowanych dostosowań dokonanych zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, a mianowicie kosztów transportu, ubezpieczenia, kosztów kredytu i opłaty manipulacyjnej po stronie wywozu. Wartość normalna została skonstruowana na podstawie ceny *ex-works* poprzez wyeliminowanie frachtów i kosztów kredytu. Nie wyeliminowano kosztów opakowania i pomocy technicznej, ponieważ te zostały już uwzględnione w kosztach produkcji, a zatem włączone zarówno do ceny eksportowej, jak i konstruowanej wartości normalnej.

2.4. Margines dumpingu

- (26) Stwierdzono, że sprzedaż EDM prowadzona przez przedsiębiorstwo Delta do Unii w ODP nie była prowadzona po cenach dumpingowych. Przedmiotowa ilość produktu była jednakże wyjątkowo mała, a zatem przy określaniu prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia dumpingu w przypadku wygaśnięcia środków nie można w pełni polegać na tym ustaleniu.

3. Dowody wskazujące na prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia dumpingu

- (27) W związku z tym, że nie można wyciągnąć żadnych wniosków ze sprzedaży do Unii w ODP, Komisja zbadała, czy istnieje dowód wskazujący na prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia dumpingu w przypadku wygaśnięcia środków. W tym badaniu poddano analizie następujące czynniki: cenę eksportową z RPA do innych miejsc przeznaczenia, moce produkcyjne i wolne moce produkcyjne w RPA, a także atrakcyjność rynku unijnego oraz innych rynków.

3.1. Wywóz z RPA do innych miejsc przeznaczenia

- (28) Przedsiębiorstwo Delta produkuje zarówno EDM do baterii alkalicznych, jak i EDM do baterii węglowo-cynkowych i mając na uwadze, że w Unii jest rynek na EDM do baterii alkalicznych a także (w mniejszym stopniu) na EDM do baterii węglowo-cynkowych, Komisja zbadała cenę eksportową obu typów EDM do państw trzecich w ODP. Sprzedaż tę porównano z wartością normalną, skonstruowaną tak jak obliczono powyżej, uwzględniając różnice, które mają wpływ na porównalność cen.
- (29) Sprzedaż EDM do baterii alkalicznych do Stanów Zjednoczonych, które są najważniejszym rynkiem eksportowym przedsiębiorstwa Delta, stanowiła około dwóch trzecich całkowitego wywozu przedsiębiorstwa Delta w ODP i nie odbywała się po cenach dumpingowych. Stwierdzono jednak, że sprzedaż EDM do baterii alkalicznych kierowana do innych miejsc przeznaczenia (takich jak Tajlandia, Korea, Chiny i Brazylia) prowadzona w mniejszych ilościach, odbywała się po cenach dumpingowych przy marginesie dumpingu od 2 % do 21 %. Dodatkowo w odniesieniu do sprzedaży eksportowej EDM do baterii węglowo-cynkowych do innych miejsc przeznaczenia prowadzonej głównie po niskich cenach i w małych ilościach, marginesy dumpingu były wyższe i wynosiły od 13 % do 66 %.

- (30) Po ujawnieniu ustaleń przemysł unijny stwierdził, że Komisja powinna zignorować sprzedaż do USA w ODP, ponieważ ceny na ten rynek nie były odpowiednim wyznacznikiem prawdopodobnych poziomów ceny sprzedaży na rynek unijny w przypadku wygaśnięcia środków.

- (31) Z drugiej strony przedsiębiorstwo Delta po ujawnieniu ustaleń zwróciło się do Komisji z wnioskiem o zwrócenie szczególnej uwagi na sprzedaż do USA, która stanowi zdecydowaną większość wywozu jego EDM do baterii alkalicznych i jest najbardziej porównywalnym rynkiem do rynku unijnego.
- (32) Komisja przeanalizowała całą sprzedaż eksportową do wszystkich miejsc przeznaczenia, obliczyła średnią ważoną ceny eksportowej wywozu przedsiębiorstwa Delta do wszystkich pozostałych miejsc przeznaczenia poza UE, ale również bardzo szczegółowo zbadała ceny eksportowe do poszczególnych państw trzecich. Podczas analizy prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia dumpingu uznano, że istotna jest cała sprzedaż eksportowa, w szczególności ze względu na znaczne różnice między cenami, odnotowane na różnych rynkach eksportowych.
- (33) Rynek USA posiada swoje szczególne cechy charakterystyczne, co pozwala przedsiębiorstwu Delta na stosowanie cen znacznie wyższych, niż gdziekolwiek indziej. W USA popyt znacznie przewyższa podaż krajową. Dodatkowo istnieją wysokie bariery wejścia dla dużej liczby potencjalnych konkurentów ze względu na obowiązujące wysokie cła antydumpingowe na przywóz z Chin i Australii.
- (34) W tych okolicznościach nie ma powodu, dla którego Komisja powinna opierać swoje wnioski tylko na średniej cenie eksportowej lub tylko badać sprzedaż eksportową do jednego państwa, zamiast poddać analizie całą sprzedaż eksportową do wszystkich miejsc przeznaczenia.
- (35) Polityka cenowa przedsiębiorstwa Delta wobec rynków eksportowych innych, niż rynek unijny pokazuje, że chociaż sprzedaż eksportowa na jego najważniejszy rynek (USA) nie odbywała się po cenach dumpingowych, sprzedaż do innych miejsc przeznaczenia miała charakter dumpingowy. Do oceny prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia dumpingu w przypadku wygaśnięcia środków potrzebne są zatem dodatkowe wskaźniki określone poniżej.
- 3.2. *Moce produkcyjne i wolne moce produkcyjne w RPA*
- (36) Przedsiębiorstwo Delta posiada wolne moce produkcyjne do produkcji EDM, które w przypadku wygaśnięcia środków mogłyby umożliwić mu wznowienie wywozu do Unii w znaczących ilościach. Przedsiębiorstwo Delta oszacowało, a Komisja potwierdziła, że te wolne moce produkcyjne wynoszą od 4 000 do 6 000 ton rocznie. Obliczenia te uwzględniają niedobory energii elektrycznej, które są częste w RPA, i ilości odpadów. Ze względu na trudności związane z utrzymaniem poziomów jakości w ręcznie obsługiwanym zakładzie Komisja ostrożnie szacuje, że produkcja EDM do baterii alkalicznych wynosiłaby od 2 000 do 3 000 ton rocznie, natomiast pozostała część produkcji to EDM do baterii węglowo-cynkowych. Obie klasy nadawałyby się na rynek unijny. O ile część EDM do baterii węglowo-cynkowych mogłaby zostać przyjęta przez inne rynki państw trzecich, brak jest przesłanek świadczących o tym, że inne rynki państw trzecich lub rynek krajowy mogłyby przyjąć znaczącą wolną ilość EDM do baterii alkalicznych wynikającą z wolnych mocy produkcyjnych.
- (37) Przedsiębiorstwo Delta poinformowało w trakcie kontroli, że jest ono od dłuższego czasu dla swoich klientów na rynku amerykańskim „dostawcą uzupełniającym”, wypełniającym lukę powstającą, gdy produkcja krajowa nie jest wystarczająca. Wywóz przedsiębiorstwa Delta do USA utrzymywał się w ciągu ostatnich czterech lat na stabilnym poziomie, co sugeruje, że przedsiębiorstwo to nie miało możliwości zwiększenia swojej sprzedaży do USA. Gdyby istniała możliwość zwiększenia wywozu do USA, przedsiębiorstwo Delta już by to uczyniło, aby skorzystać z wyższych cen, które obowiązują na rynku amerykańskim, jak również ze zwiększonych korzyści skali wynikających z produkcji większych ilości.
- (38) Sprzedaż przedsiębiorstwa Delta na rynku azjatyckim była bardziej skoncentrowana na EDM do baterii węglowo-cynkowych. Sprzedaż przedsiębiorstwa Delta do Azji stanowi 50 % jego całej sprzedaży EDM do baterii węglowo-cynkowych. Chiny posiadają krajowych producentów EDM i wywóz przedsiębiorstwa Delta do Chin w OD ograniczał się do bardzo małej ilości EDM do baterii alkalicznych. Jako że wywóz EDM do Japonii jest obecnie przedmiotem środków antydumpingowych oraz zważywszy na fakt, że Japonia ma krajowych producentów EDM, jest mało prawdopodobne, aby rynek ten mógł przyjąć produkt wynikający z wolnych mocy produkcyjnych przedsiębiorstwa Delta. Dlatego też jest mało prawdopodobne, aby rynek azjatycki mógł wchłonąć produkt wynikający z wolnych mocy produkcyjnych EDM do baterii alkalicznych przedsiębiorstwa Delta.
- (39) Po ujawnieniu ustaleń przemysł unijny zauważył, że wolne moce produkcyjne przedsiębiorstwa Delta były znacznie większe od podanych wyżej i wskazał na kilka czynników, które mogłyby sugerować, że tak właśnie jest. Stwierdził również, że cała wolna moc produkcyjna mogła zostać wykorzystana do produkcji EDM do baterii alkalicznych, których jakość pozwalałaby na sprzedaż na rynek unijny po cenach dumpingowych.
- (40) Przemysł unijny stwierdził również, że wywóz przedsiębiorstwa Delta do USA ulegnie bardzo prawdopodobnie zmniejszeniu w niedalekiej przyszłości, ponieważ jeden amerykański producent poinformował wcześniej o zwiększeniu swoich mocy produkcyjnych i bardzo prawdopodobnym spadku popytu na EDM w USA w następstwie zapowiedzianego wycofania się z rynku użytkownika EDM. Dodatkowo przemysł unijny stwierdził, że sprzedaż z RPA do USA po zakończeniu okresu dochodzenia zaczęła już spadać. To mogłoby oznaczać, że przedsiębiorstwo Delta potencjalnie posiada dodatkowe ilości EDM do baterii alkalicznych, które z dużym prawdopodobieństwem zostaną skierowane na rynek unijny w przypadku wygaśnięcia środków.

- (41) W trakcie dochodzenia Komisja skontrolowała zakład przedsiębiorstwa Delta, jego potencjał i moce produkcyjne. Jak stwierdzono powyżej, Komisja podczas obliczeń opierała się na ostrożnych obliczeniach, w szczególności na ostrożnych szacunkach dotyczących podziału między produkcją alkaliczną a węglowo-cynkową w oparciu o wykorzystanie ich wolnych mocy produkcyjnych. Nawet przy takich ostrożnych szacunkach ustalono znaczące wolne moce produkcyjne w odniesieniu do wykorzystania przedmiotowego produktu w Unii, które mogą zostać wykorzystane do produkcji EDM do baterii alkalicznych.
- (42) Jeżeli chodzi o stwierdzenie dotyczące prawdopodobnych zmian w wywozie przedsiębiorstwa Delta do USA, dowód przedstawiony Komisji sugeruje, że może to nastąpić w sytuacji, gdy moce produkcyjne USA w odniesieniu do EDM nadal będą rosły, a popyt będzie spadać.
- (43) Po ujawnieniu ustaleń jeden użytkownik argumentował, że wolne moce produkcyjne przedsiębiorstwa Delta są niskie, ponieważ udział w rynku przedsiębiorstwa Delta przed nałożeniem środków wynosił 60–70 %. Nawet wykorzystując ostrożne szacunki dotyczące wolnych mocy produkcyjnych przedsiębiorstwa Delta, jeżeli te wolne moce produkcyjne są wykorzystywane do wywozu do Unii, przedsiębiorstwo Delta mogłoby jednak z łatwością zwiększyć swój udział w rynku bez uwzględniania możliwości przekierowania wywozu z innych miejsc przeznaczenia do Unii. Skutkiem takiej zmiany mogłoby być dalszy wzrost potencjalnego udziału w rynku przedsiębiorstwa Delta.
- 3.3. Atrakcyjność rynku unijnego i pozostałych rynków trzecich**
- (44) Delta od dawna dysponuje rentownym kanałem sprzedaży do USA i nie stwierdzono nic, co sugerowałyby, że w interesie spółki byłoby celowe przekierowanie jakiegokolwiek części tej sprzedaży do Unii. Wolne moce produkcyjne, których istnienie stwierdzono w trakcie dochodzenia, a przynajmniej znaczna ich część, mogłyby jednak z przyczyn wymienionych w motywach powyżej zostać skierowane wyłącznie do Unii. Wynika to również z faktu, że rynek unijny jest jednym z największych na świecie. Ponadto, zanim nałożone zostały środki antidumpingowe, rynek unijny był dla Deltę bardzo atrakcyjny, jako że jej udział w rynku wynosił od 60 do 70 %.
- (45) Gdyby Delta musiała konkurować cenowo z producentami unijnymi, byłaby zmuszona do obniżenia swoich cen eksportowych i tym samym do sprzedawania po cenach dumpingowych w stosunku do cen pobieranych przez jednego producenta unijnego w ODP. Przedsiębiorstwo Delta mogłoby również przekierować do Unii po cenach dumpingowych wywóz EDM do baterii alkalicznych, który jest obecnie sprzedawany do państw trzecich (innych niż USA), ponieważ rynek unijny jest bardziej atrakcyjny od rynków innych niż rynek USA ze względu na rozmiar i ogólnie wyższe ceny. Ponadto, gdyby przedsiębiorstwo Delta w przyszłości musiało zmniejszyć ilość EDM wywożonego do USA, wówczas rynek unijny z dużym prawdopodobieństwem stałby się miejscem przeznaczenia takich dodatkowo dostępnych ilości.
- (46) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Delta oświadczyło, że jego polityka cenowa przewidywała sprzedaż na rynek unijny tylko w sytuacji osiągnięcia opłacalnego poziomu cen.
- (47) Może to być prawdą, lub nie, ale rentowna sprzedaż może nadal być prowadzona po cenach dumpingowych, jeżeli cena eksportowa w dalszym ciągu będzie niższa od wartości normalnej. W każdym razie nie przedstawiono żadnych dowodów na poparcie takiego twierdzenia, zgodnie z którym przedsiębiorstwo Delta nie wywoziło znaczących ilości do Unii w ciągu ostatnich pięciu lat. Dodatkowo przemysł unijny twierdził, że sprzedaż małych ilości EDM przez przedsiębiorstwo Delta do Unii w OD została dokonana w celu utrzymania swojej certyfikacji w odniesieniu do klientów Unii.
- (48) Przedsiębiorstwo Delta twierdziło, że średnia cena importowa EDM do Unii w roku 2012 r. wynosiła 1 809 EUR za tonę, czyli była wyższa od ich wartości normalnej, co w opinii przedsiębiorstwa Delta pokazuje, że mogło ono konkurować z innymi importerami i nie stosować dumpingu.
- (49) Na tę średnią cenę składa się jednak kilka wyjątkowo drogiego przywozów z USA i kilka znacznie tańszych z Chin. Przywozy z USA nie mogły zostać uwzględnione w ramach niniejszego porównania, ponieważ wyjątkowo wysoki poziom cen, trzykrotnie lub czterokrotnie wyższych od cen normalnych stosowanych na rynku unijnym, podważa wiarygodność tych cen lub produktu przywożonego. Jeżeli przedsiębiorstwo Delta miało konkurować z przywozami z Chin w zakresie ceny kształtującej się na poziomie 1 200 EUR za tonę, wówczas przedsiębiorstwo Delta stosowałoby dumping na rynku unijnym.
- 4. Wnioski dotyczące prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia dumpingu**
- (50) W związku z powyższym istnieje prawdopodobieństwo, że jeżeli środki by wygasły, dumping wystąpiłby ponownie. EDM do baterii alkalicznych jest rodzajem produktu wytwarzanego przez przedsiębiorstwo Delta, który najprawdopodobniej zostałby sprzedany do Unii w przypadku wygaśnięcia środków, ponieważ jest to rodzaj produktu, który w przeszłości był wywożony przez przedsiębiorstwo Delta. Obecnie w UE nadal występuje duży popyt na EDM do baterii alkalicznych. Dochodzenie wykazało, że sprzedaż EDM do baterii alkalicznych skierowana do miejsc przeznaczenia, takich jak Tajlandia, Korea Południowa, Chiny i Brazylia, odbywała się po cenach dumpingowych przy marginesie dumpingu od 2 % do 21 %.

- (51) Dodatkowo wolne moce produkcyjne przedsiębiorstwa Delta są znaczące w stosunku do konsumpcji w Unii podczas ODP. Jeśli moce te zostałyby wykorzystane do celów wywozu do Unii i konkurencji w zakresie cen z producentami unijnymi i ze znaczącymi przywozami z państw trzecich, to istnieje duże prawdopodobieństwo, że taki wywóz byłby dokonywany po cenach dumpingu.

D. DEFINICJA PRZEMYSŁU UNIJNEGO

- (52) W ODP produkt podobny był wytwarzany w Unii przez dwóch producentów, THA i Cegasa. Oba przedsiębiorstwa w pełni współpracowały w dochodzeniu. W pierwotnym dochodzeniu, Cegasa, które w tamtym czasie nie produkowało dla otwartego rynku, lecz wyłącznie na użytek własny, nie było stroną skarżącą i nie współpracowało, ale nie było przeciwne dochodzeniu.

- (53) Po ujawnieniu ustaleń zainteresowana strona zakwestionowała dopuszczalność przedsiębiorstwa Cegasa jako strony skarżącej w przeglądzie wygaśnięcia, ponieważ nie występowało ono w charakterze skarżącego w dochodzeniu pierwotnym, nie produkowało na otwarty rynek i w związku z tym nie doznało szkody w tym czasie. Argument ten został odrzucony, ponieważ przegląd wygaśnięcia musi zostać zgłoszony przez producentów unijnych lub w ich imieniu, ale niekoniecznie przez (tylko) pierwotnych skarżących.

- (54) Obaj producenci unijni odpowiadają za całość produkcji EDM w Unii oraz stanowią „przemysł unijny” w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

- (55) Dla celów analizy szkody, ze względu na współpracę całego przemysłu unijnego, wszystkie wskaźniki szkody zostały ustalone na poziomie mikroekonomicznym. W celu ochrony poufności wszelkie dane przedstawiono w formie zindeksowanej i w postaci przedziałów.

E. SYTUACJA NA RYNKU UNIJNYM

1. Konsumpcja na rynku unijnym

- (56) Konsumpcja w Unii została ustalona na podstawie: (i) zweryfikowanych wielkości sprzedaży przemysłu unijnego na rynku unijnym; (ii) zweryfikowanych wielkości przywozu od jedyne go producenta z RPA; oraz (iii) przywozu z innych krajów trzecich w oparciu o dane Eurostatu.
- (57) Między 2009 r. i ODP konsumpcja unijna EDM pozostawała na stabilnym poziomie. Wzrosła ona w latach 2010 i 2011, ale w 2012 r. wróciła do poziomu z 2009 r.

Tabela 1

	2009	2010	2011	ODP
(Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	102	108	100

2. Przywóz z RPA

2.1. Wielkość i udział w rynku

- (58) Po nałożeniu środków, przywóz EDM z RPA praktycznie ustał.

Tabela 2

	2009	2010	2011	ODP
Wielkość przywozu z RPA objętego środkami	100	2	3	1
Udział w rynku przywozu z RPA objętego środkami	100	2	4	1

2.2. Ceny i podcięcie cenowe

- (59) Sprzedaż EDM z RPA do Unii w ODP, która była bardzo niewielka, nie podcinała cen przemysłu unijnego. Jednakże ze względu na bardzo małą wielkość tej sprzedaży, nie może ona stanowić wiarygodnej podstawy do formułowania merytorycznych wniosków.

- (60) Dlatego też porównano ceny EDM produkowanych i sprzedawanych przez producentów unijnych z cenami EDM produkowanych w RPA i sprzedawanych na innych rynkach, w oparciu o dwa modele, z uwzględnieniem i z pominięciem USA. Powodem przeprowadzenia analizy z wyłączeniem ceny eksportowej przedsiębiorstwa Delta do USA była szczególna sytuacja rynkowa w USA, będąca przyczyną bardzo wysokich cen w porównaniu z cenami eksportowymi przedsiębiorstwa Delta w innych państwach (zob. motywy powyżej).

- (61) Porównanie to wykazało, że przy uwzględnieniu cen sprzedaży do USA sprzedaż z RPA do reszty świata w ODP nie podcinała cen przemysłu unijnego, przy wyłączeniu sprzedaży do USA podcinała ona jednak ceny przemysłu unijnego. Dodatkowo, wyłączając sprzedaż do USA, ceny eksportowe przedsiębiorstwa Delta powodowały także zniżanie cen przemysłu unijnego.

- (62) Po ujawnieniu ustaleń przemysł unijny utrzymywał, że ceny wywozu przedsiębiorstwa Delta do USA nie przesądzają o przyszłych cenach wywozu do Unii oraz, że ze względu na różnice strukturalne między rynkiem unijnym i amerykańskim nie należy uwzględniać takich cen. Z drugiej strony przedsiębiorstwo Delta stale twierdziło, że rynek amerykański jest dojrzałym rynkiem EDM, na którym producenci krajowi i importerzy swobodnie ze sobą konkurują i na którym istnieje wielu użytkowników, w tym użytkowników, którzy są także obecni w Unii. W związku z tym nie należy wyłączać sprzedaży przedsiębiorstwa Delta do USA. Dodatkowo przedsiębiorstwo Delta uważało, że do celów obliczeń zniżania cen Komisja nie powinna była wykorzystywać zysku docelowego uzyskanego przez przemysł unijny przy braku przywozu po cenach dumpingowych w dochodzeniu pierwotnym.
- (63) W obecnym przypadku, w którym przywóz z przedmiotowego państwa po nałożeniu pierwotnych środków praktycznie ustał, organ prowadzący dochodzenie musi przeprowadzić analizę perspektywiczną w oparciu o szereg rozsądnych założeń, w tym prawdopodobną cenę, za jaką przedsiębiorstwo Delta sprzedałoby swoje EDM w Unii w przypadku dopuszczenia do wygaśnięcia obowiązujących środków antidumpingowych.
- (64) Niekwestionowanym faktem jest, że każdy rynek EDM (amerykański, unijny, azjatycki) jest inny i producenci EDM stosują różne strategie cenowe z uwagi nie tylko na ich koszty produkcji, ale także na moce produkcyjne w państwie docelowym, potrzebę (ponownego) zdobycia udziału w rynku i lokalne warunki konkurencji. Niekwestionowanym faktem jest również to, że przedsiębiorstwo Delta ustala znacznie wyższe ceny sprzedaży swoich EDM na rynek amerykański niż na inne rynki. W związku z tym oczekuje się, że przyszłe ceny przedsiębiorstwa Delta dla Unii nie będą uzależnione od jego obecnych cen wywozu do USA, ale będą odpowiadały szczególnym warunkom i realiom rynku unijnego.
- (65) W dokumencie ujawniającym ustalenia do celów obliczeń dotyczących dumpingu porównano ceny sprzedaży EDM do baterii alkalicznych przedsiębiorstwa Delta na różne rynki ze skonstruowaną wartością normalną, natomiast do celów obliczeń dotyczących podcięcia cenowego uwzględniono także sprzedaż jednego typu EDM do baterii węglowo-cynkowych przedsiębiorstwa Delta. Po ujawnieniu ustaleń przemysł unijny twierdził, że w obliczeniach dotyczących dumpingu i szkody należy uwzględnić sprzedaż EDM do baterii alkalicznych i węglowo-cynkowych przedsiębiorstwa Delta. Przedsiębiorstwo Delta twierdziło natomiast, że ze względu na to, iż znaczna większość konsumpcji unijnej i wywóz do Unii przedsiębiorstwa Delta dotyczą tylko EDM do baterii alkalicznych, nie należy w ogóle brać pod uwagę sprzedaży EDM do baterii węglowo-cynkowych.
- (66) Komisja doszła do wniosku, że w obliczeniach dotyczących zarówno dumpingu, jak i szkody należy uwzględnić wszystkie rodzaje EDM do baterii alkalicznych i do baterii węglowo-cynkowych z następujących powodów. Przede wszystkim, jak wspomniano powyżej, w Unii również istnieje rynek i w związku z tym popyt na EDM do baterii węglowo-cynkowych, chociaż mniejszy w porównaniu z rynkiem EDM do baterii alkalicznych, i rynek ten może być interesujący w kontekście polityki eksportowej przedsiębiorstwa Delta do Unii. Po drugie, EDM do baterii alkalicznych i EDM do baterii węglowo-cynkowych są produkowane w tym samym zakładzie i na tej samej linii produkcyjnej z wykorzystaniem tego samego surowca i tych samych procesów produkcji. W zależności od ustawień parametrów w procesie elektrolizy (gęstość prądu, temperatura, stężenie elektrolitów itp.) producenci EDM mogą wybrać produkcję EDM do baterii alkalicznych lub EDM do baterii węglowo-cynkowych. W związku z tym bardziej stosowne jest obliczenie podcięcia cenowego poprzez porównanie średniej ceny eksportowej EDM (zarówno do baterii alkalicznych, jak i baterii węglowo-cynkowych) przedsiębiorstwa Delta ze średnią ceną sprzedaży EDM (zarówno do baterii alkalicznych, jak i baterii węglowo-cynkowych) producentów unijnych.
- (67) Jeżeli chodzi o analizę zniżania cen, Komisja jako punkt odniesienia wykorzystwała zysk docelowy osiągnięty przez przemysł unijny przy braku przywozu po cenach dumpingowych w dochodzeniu pierwotnym, który odpowiada zyskowi, którego osiągnięcia kapitałochłonne branże, takie jak producenci EDM, mogą oczekiwać w normalnych warunkach konkurencji. Kwestia dotycząca najbardziej stosownych zysków docelowych jest jednak nieistotna w kontekście tego konkretnego przeglądu wygaśnięcia. Komisja faktycznie przyznaje, że nie miała miejsca kontynuacja dumpingu i w związku z tym nie było kontynuacji szkody wynikającej z podcięcia cenowego. Analiza skupia się zatem na perspektywie i ma na celu określenie prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia szkody w przypadku prawdopodobnego ponownego wystąpienia dumpingu.
- (68) Przedsiębiorstwo Delta stwierdziło, że koszty poniesione po przywozie okazały się niedoszacowane, ponieważ nie uwzględniono kosztów transportu produktu dostarczonego klientom z portu w Antwerpii.
- (69) Komisja porównała jednak ceny *ex-works* przemysłu unijnego z cenami eksporterów na granicach unijnych i w związku z tym koszty poniesione po przywozie dotyczyły tylko przeladunku i badań a nie kosztów transportu. Argument ten został zatem odrzucony.

3. Przywóz z innych państw trzecich

- (70) W poniższej tabeli przedstawiono sposób, w jaki kształtował się przywóz z pozostałych państw trzecich podczas okresu badanego pod względem wielkości i udziału w rynku, a także średniej ceny tego przywozu.

Tabela 3

	2009	2010	2011	ODP
Wielkość przywozu z innych krajów (w tonach)	5 000 -10 000	10 000 -15 000	5 000 -10 000	5 000 -10 000
(Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	113	92	88
Udział w rynku przywozu z innych państw trzecich	25 % – 30 %	30 % – 35 %	20 % – 25 %	20 % – 25 %
Wielkość przywozu z innych państw trzecich (w EUR)	10 mln – 15 mln	15 mln – 20 mln	10 mln – 15 mln	10 mln – 15 mln
(Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	113	93	102
Cena importowa (w EUR/t)	1 566	1 572	1 590	1 809

Źródło: Eurostat.

- (71) Wielkość przywozu EDM do Unii z pozostałych państw trzecich zmalała ogólnie podczas okresu badanego. Ceny przywozu z tych państw są średnio powyżej poziomu cen przemysłu unijnego i cen wywozu przedsiębiorstwa Delta w ODP na inne rynki z wyjątkiem USA. Jak wspomniano powyżej, wartość 1 809 EUR za tonę jest średnią bardzo zróżnicowanych cen importowych — od przywozu z Chin po niskich cenach do przywozu z USA po bardzo wysokich cenach. W szczególności odnotowane poziomy cen przywozu z USA są wyjątkowo wysokie w porównaniu z jakimikolwiek innymi zakresami cen producentów unijnych, przedsiębiorstwa Delta i innych eksporterów i raczej nie można się na nich oprzeć, aby dokonać analizy. Średnia nie może zatem być uwzględniona jako cena referencyjna dla przyszłego przywozu z RPA. Przedsiębiorstwo Delta nie konkuruje w zakresie cen z przywozem z USA ale z cenami przemysłu unijnego.

4. Sytuacja gospodarcza przemysłu unijnego

- (72) Na mocy art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego zbadano wszystkie istotne czynniki ekonomiczne i wskaźniki mające wpływ na stan przemysłu unijnego w okresie badanym.

a) Produkcja

- (73) Produkcja unijna wzrosła o 6 % między 2009 r. a ODP. Uściślając, udział ten wzrósł między 2009 r. a 2011 r. o 7 punktów procentowych, a następnie spadł o 1 punkt procentowy w ODP.

Tabela 4

	2009	2010	2011	ODP
(Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	102	107	106

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, wniosek o dokonanie przeglądu.

b) Moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (74) Moce produkcyjne producentów unijnych wzrosły o 9 % w okresie badanym, głównie z powodu drobnych udoskonaleń procesu produkcyjnego (tj. bez żadnych większych inwestycji w nowe zakłady i sprzęt).
- (75) W związku z tym, że wzrost mocy produkcyjnej był wyższy niż wzrost produkcji, wykorzystanie mocy produkcyjnych zmniejszyło się o 3 punkty procentowe.

Tabela 5

	2009	2010	2011	ODP
Moce produkcyjne (Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	103	108	109
Wykorzystanie mocy produkcyjnych (Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	99	99	97

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, wniosek o dokonanie przeglądu.

c) Zapasy

- (76) W badanym okresie wielkość zapasów utrzymywała się na niezmiennym poziomie. Spadła ona w 2011 r., ale wróciła w ODP do poziomu z 2009 r.

Tabela 6

	2009	2010	2011	ODP
(Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	103	86	100

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

d) Wielkość sprzedaży

- (77) Wielkość sprzedaży producentów unijnych na rzecz niepowiązanych klientów na rynku unijnym wzrosła między 2009 r. a ODP o 10 %. W 2011 r. wzrosła ona o 20 % w porównaniu z 2009 r., ale następnie spadła gwałtownie o 10 punktów procentowych w ODP.

Tabela 7

	2009	2010	2011	ODP
(Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	103	120	110

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, wniosek o dokonanie przeglądu.

e) Udział w rynku

- (78) Między 2009 r. a ODP producenci unijni zwiększyli swój udział w rynku o 10 punktów procentowych. Ten wzrost udziału w rynku spowodowany jest spadkiem udziału w rynku przywozu do Unii.

Tabela 8

	2009	2010	2011	ODP
Udział przemysłu unijnego w rynku	65 % – 70 %	65 % – 70 %	75 % – 80 %	75 % – 80 %
(Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	101	111	110

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, wniosek o dokonanie przeglądu oraz Eurostat.

f) Wzrost

- (79) Konsumpcja w Unii między 2009 r. a ODP utrzymywała się na stabilnym poziomie, co zostało przedstawione powyżej w tabeli 1. Żaden z pozostałych wskaźników nie wskazuje na jakikolwiek znaczący wzrost na rynku unijnym w odniesieniu do produktów objętych przeglądem.

g) Zatrudnienie

- (80) Poziom zatrudnienia w przemyśle unijnym zmniejszył się o 9 punktów procentowych w okresie pomiędzy 2009 r. a ODP.

Tabela 9

	2009	2010	2011	ODP
(Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	91	90	91

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, wniosek o dokonanie przeglądu.

h) Wydajność

- (81) Wydajność siły roboczej przemysłu unijnego mierzona jako roczna produkcja (w tonach) na osobę zatrudnioną wzrosła w okresie badanym o 18 %. Odzwierciedla to wzrost produkcji o 6 % przy jednoczesnym spadku poziomu zatrudnienia o 9 %. Jest to szczególnie wyraźne w 2011 r., kiedy to produkcja wzrosła, podczas gdy poziom zatrudnienia nadal spadał, a wydajność była o 20 punktów procentowych wyższa niż w 2009 r.

Tabela 10

	2009	2010	2011	ODP
(Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	112	120	118

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz wniosek o dokonanie przeglądu.

i) Czynniki mające wpływ na ceny sprzedaży

- (82) Między 2009 a ODP średnie ceny sprzedaży przemysłu unijnego na rynku unijnym niepowiązanym klientom zmalały o 11 %.

Tabela 11

	2009	2010	2011	ODP
(Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	95	93	89

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, wniosek o dokonanie przeglądu.

j) Wielkość marginesu dumpingu i poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu

- (83) Ponieważ przywóz z RPA praktycznie ustał po nałożeniu obowiązujących środków antydumpingowych, wielkość marginesów dumpingu nie może zostać poddana ocenie. W świetle kluczowych wskaźników ekonomicznych, o których mowa powyżej, jak również w dalszej części niniejszego dokumentu, uznano jednak, że sytuacja przemysłu unijnego jest wciąż niestabilna i podatna na zagrożenia.

k) Wynagrodzenia

- (84) Mimo iż całkowite koszty pracy zmniejszyły się, średni koszt pracy wzrósł w okresie badanym, co spowodowane było ogólną redukcją siły roboczej.

Tabela 12

	2009	2010	2011	ODP
(Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	102	103	103

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

l) Rentowność i zwrot z inwestycji

- (85) W okresie badanym rentowność sprzedaży przez przemysł unijny produktu podobnego niepowiązanym klientom na rynku unijnym, wyrażona jako odsetek sprzedaży netto, zmniejszyła się między 2009 r. a ODP o połowę. Rentowność w ODP jest znacznie niższa niż zysk docelowy ustalony w dochodzeniu pierwotnym, który został ustalony na poziomie zysku osiągniętego przez przemysł unijny w przypadku braku dumpingu wyrządzającego szkodę.

- (86) Zwrot z inwestycji (ROI) wyrażony jako procentowy stosunek zysku do wartości księgowej netto inwestycji kształtował się zasadniczo podobnie jak rentowność.

Tabela 13

	2009	2010	2011	ODP
Rentowność przemysłu unijnego	5 % – 10 %	5 % – 10 %	5 % – 10 %	0 % – 5 %
(Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	63	63	50
ROI (zysk w ujęciu procentowym wartości księgowej netto inwestycji)	15 % – 20 %	5 % – 10 %	10 % – 15 %	5 % – 10 %
(Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	64	84	51

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

m) Przepływy pieniężne i zdolność do pozyskiwania kapitału

- (87) Przepływy pieniężne netto z działalności operacyjnej spadły znacznie w okresie badanym, chociaż pozostawały dodatnie, z wyjątkiem roku 2010.

Tabela 14

	2009	2010	2011	ODP
(Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	- 34	71	10

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (88) Nic nie wskazuje na to, by przemysł unijny napotkał trudności w pozyskiwaniu kapitału, jeśli by podejmowano takie próby, ale w okresie badanym nie było znaczących inwestycji i w związku z tym przemysł unijny nie został „poddany próbie”.

n) Inwestycje

- (89) Roczne inwestycje przemysłu unijnego w produkcję produktu podobnego zmniejszyły się między 2009 r. a ODP prawie o połowę. Uściślając, zmniejszyły się one w 2010 r., wzrosły w 2011 r., a następnie ponownie zmalały w ODP. Gwałtowny spadek inwestycji odnotowany między 2011 r. a ODP częściowo wyjaśnić może fakt, że przedsiębiorstwa objęte dochodzeniem przeprowadziły już w okresie badanym główne zaplanowane niezbędne inwestycje.

Tabela 15

	2009	2010	2011	ODP
(Wskaźnik za 2009 r. = 100)	100	45	115	52

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

5. Wnioski dotyczące sytuacji przemysłu unijnego

- (90) Analiza wskaźników ekonomicznych pokazuje, że przemysł unijny zwiększył w okresie badanym produkcję i sprzedaż. Zaobserwowany wzrost ilościowy, który nie był sam w sobie znaczący, należy jednak rozpatrywać w kontekście wzrostu mocy produkcyjnych i spadku cen sprzedaży, co spowodował spadek wykorzystania przez producentów unijnych mocy produkcyjnych i jednostkowej ceny sprzedaży odpowiednio o 3 i 11 punktów procentowych.
- (91) W tym samym czasie sytuacja ekonomiczna przemysłu unijnego pogorszyła się pod względem rentowności, zwrotu z inwestycji, zatrudnienia i przepływu środków pieniężnych. W szczególności rentowność, która jest ważnym wskaźnikiem stanu przemysłu unijnego, jest wciąż znacznie niższa od zysku docelowego ustalonego w pierwotnym dochodzeniu. Przemysł unijny nie przewyciężył jeszcze w pełni skutków wcześniejszego dumpingu i nadal znajduje się w niestabilnej sytuacji, a tym samym jest bardzo podatny na wszelkie ewentualne wznowienie przywozu po cenach dumpingowych. Średnie ceny sprzedaży spadły na przestrzeni lat i najprawdopodobniej spadek ten byłby jeszcze większy w przypadku wznowienia przywozu po cenach dumpingowych z RPA, co pogorszyłoby jeszcze i tak niestabilną już sytuację przemysłu unijnego.
- (92) Po ujawnieniu ustaleń niektóre zainteresowane strony stwierdziły, że obecna niestabilna i podatna na zagrożenia sytuacja, w jakiej znajduje się przemysł unijny, nie jest wynikiem przywozu po cenach dumpingowych z RPA ani skutkiem wcześniejszego dumpingu.
- (93) Zauważyły one, że przedstawione powyżej tendencje kluczowych wskaźników ekonomicznych dotyczyły okresu (od 2009 r. do końca ODP), w którym: (i) pierwotne środki antidumpingowe obowiązywały już od jakiegoś czasu; (ii) przywóz z RPA praktycznie ustał; oraz (iii) na otwarty rynek unijny wszedł nowy podmiot (Cegasa). Zainteresowane strony przeanalizowały wskaźniki ekonomiczne obu unijnych producentów oddzielnie zamiast ich łączyć i stwierdziły, że przemysł unijny znalazł się w trudnej sytuacji będącej wynikiem nowych doświadczeń związanych z wewnętrzną konkurencją między jedynymi dwoma producentami unijnymi na rynku.
- (94) Wspomniane zainteresowane strony stwierdziły w szczególności, że Komisja nie uznała podstawowych zmian, jakie miały miejsce w przemyśle unijnym od 2009 r. Zauważyły one, że po nałożeniu obowiązujących środków antidumpingowych wskaźniki ekonomiczne pierwotnego i jedynego skarżącego (THA) znacząco się poprawiły, eliminując tym samym negatywne skutki wcześniejszego dumpingu. Następnie inny producent unijny, przedsiębiorstwo Cegasa, które wcześniej produkowało EDM na użytek własny, przeniósł jednak swój zakład produkcji baterii poza Unię. W konsekwencji uwolniło znaczącą ilość EDM na otwarty rynek i rozpoczęło ich sprzedaż po niskiej cenie i, co za tym idzie, zaczęło konkurować z jedynym innym producentem unijnym i wywierać presję zniżkową na ceny, wykorzystanie mocy produkcyjnych i rentowność.

- (95) W dokumencie ujawniającym ustalenia Komisja uwzględniła zmianę konfiguracji przemysłu unijnego w porównaniu do dochodzenia pierwotnego. Stanowi to pozytywną zmianę, która wskazuje na otwarcie rynku i wyższy poziom konkurencji między różnymi podmiotami, w tym podmiotami zajmującymi się przywozem.
- (96) Komisja zgadza się również, że w tych okolicznościach, a zwłaszcza w przypadku braku przywozów z RPA, obecny stan przemysłu unijnego nie może wynikać z wystąpienia dumpingu z RPA i nie należy kwalifikować go jako „kontynuacji szkody”.
- (97) Komisja zbadała łączne tendencje obu producentów unijnych od 2009 r. i stwierdziła, że kluczowe wskaźniki ekonomiczne nie są korzystne i że przemysł unijny znajduje się w sytuacji niestabilnej i podatnej na zagrożenia. W sytuacji braku przywozu z RPA przyczyna wyraźnie nie wynika z praktyk dumpingowych przedsiębiorstwa Delta. W przeglądzie wygaśnięcia, w którym skupia się uwagę na prawdopodobieństwie ponownego wystąpienia dumpingu i szkody w przypadku wygaśnięcia środków, dumping, szkoda i przyczynowość w ODP nie są czynnikami decydującymi analizy.
- (98) Komisja stwierdza, że przemysł unijny nadal znajduje się w niestabilnej i podatnej na zagrożenia sytuacji oraz że jego rentowność jest daleka od poziomów, których można by się spodziewać w przypadku tak kapitałochłonnej branży. Porównanie z dochodzeniem pierwotnym można przeprowadzić tylko w odniesieniu do jednego producenta unijnego, ponieważ drugi w tym czasie nie prowadził sprzedaży na otwarty rynek unijny. W przypadku tego producenta unijnego zyski w ODP były znacznie niższe niż wynikające z dochodzenia pierwotnego w przypadku braku przywozu po cenach dumpingowych.

F. PRAWDOPODOBIEŃSTWO PONOWNEGO WYSTĄPIENIA SZKODY

1. Skutki przewidywanej wielkości przywozu oraz wpływ na ceny w przypadku uchylenia środków

- (99) Jedyne znany producent EDM z RPA (Delta) posiada wolne moce produkcyjne i potencjał umożliwiający wznowienie wywozu do Unii w znacznych ilościach. Podczas początkowego okresu badanego (od 2002 r. do 2005/2006 r.) udział przedsiębiorstwa Delta w rynku znacząco wzrósł z około 30–40 % do 60–70 %. Przedsiębiorstwo Delta wykazało więc już swoją zdolność do szybkiego zwiększenia wielkości wywozu na rynek unijny.
- (100) Ceny eksportowe CIF przedsiębiorstwa Delta dla innych rynków, z wyjątkiem USA, z uwzględnieniem wszystkich

rodzajów i wszystkich typów EDM, były niższe od cen przemysłu unijnego w ODP i podcinały je. Niższe ceny na innych rynkach mogą w przypadku wygaśnięcia środków stanowić dla przedsiębiorstwa Delta zachętę do przekierowania wywozu na rynek unijny.

- (101) Mając na uwadze wolne moce produkcyjne, których istnienie stwierdzono w trakcie dochodzenia, nasycenie innych rynków wywozowych, a także atrakcyjność rynku unijnego, Delta najprawdopodobniej starałaby się odzyskać swój znaczny udział rynkowy w Unii, który utraciła po wprowadzeniu środków w życie. Jak wcześniej stwierdzono, odzyskanie udziału w rynku przez przedsiębiorstwo Delta wiązałoby się z koniecznością wywozu po cenach dumpingowych. Co za tym idzie, w sytuacji braku cel antydumpingowych na przywóz EDM pochodzących z RPA, każde wznowienie przywozu po cenach dumpingowych wywarłoby jeszcze silniejszą presję cenową na przemysł unijny i z całym prawdopodobieństwem spowodowałoby poważną szkodę.

2. Wniosek dotyczący prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia szkody

- (102) Uchylenie środków najprawdopodobniej spowodowałoby ponowne wystąpienie przywozu po cenach dumpingowych z RPA, czego wynikiem byłaby presja zniżkowa na ceny przemysłu unijnego i pogorszenie jego sytuacji ekonomicznej. Uchylenie środków wobec RPA spowodowałoby zatem prawdopodobnie ponowne wystąpienie szkody wynikającej z prawdopodobnego pogorszenia się i tak już niestabilnej i podatnej na zagrożenia sytuacji, w jakiej znalazł się obecnie przemysł unijny.

G. INTERES UNII

1. Wprowadzenie

- (103) Na mocy art. 21 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy utrzymanie obowiązujących środków antydumpingowych wobec RPA nie zaszkodzi interesom Unii jako całości. Interes Unii określono na podstawie analizy wszystkich istotnych interesów.
- (104) Wszystkie zainteresowane strony otrzymały możliwość przedstawienia swoich opinii zgodnie z art. 21 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- (105) W dochodzeniu pierwotnym wprowadzenie środków nie zostało uznane za działanie wbrew interesom Unii. Jako że obecne dochodzenie jest przeglądem, obejmuje ono analizę sytuacji, w której środki antydumpingowe zostały już zastosowane, co umożliwia ocenę wszelkiego niepożądanego negatywnego wpływu obecnie obowiązujących środków antydumpingowych na strony, których dotyczy postępowanie.

(106) Pomimo wykazania prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia szkodliwego dumpingu, Komisja zbadała, czy istnieją istotne powody, które doprowadziłyby do stwierdzenia, że utrzymanie środków przeciwko przywozowi EDM pochodzących z RPA nie leży w interesie Unii.

2. Interes przemysłu unijnego i pozostałych producentów unijnych

(107) Chociaż obowiązujące środki antydumpingowe zapobiegły przywozowi na rynek unijny po cenach dumpingowych, sytuacja przemysłu unijnego jest nadal niestabilna i podatna na zagrożenia, co potwierdzają negatywne tendencje wykazywane przez niektóre kluczowe wskaźniki szkody.

(108) Gdyby dopuszczono do wygaśnięcia środków, istnieje prawdopodobieństwo, że obecna sytuacja przemysłu unijnego utrzyma się i ulegnie dalszemu pogorszeniu na skutek znacznego przywozu po cenach dumpingowych z RPA. Taki przywóz spowodowałby między innymi utratę udziałów w rynku, spadek ceny sprzedaży, spadek wykorzystania zdolności produkcyjnych i poważne pogorszenie sytuacji finansowej przemysłu unijnego.

(109) Dlatego jasne jest, że utrzymanie środków antydumpingowych na przywóz z RPA nie byłoby sprzeczne z interesem przemysłu unijnego.

3. Interes importerów

(110) Taki przywóz spowodowałby między innymi utratę udziałów w rynku, spadek ceny sprzedaży, spadek wykorzystania zdolności produkcyjnych i poważne pogorszenie sytuacji finansowej przemysłu unijnego. W ramach obecnego dochodzenia nie współpracowały żadne przedsiębiorstwa handlowe ani importerzy. Biorąc pod uwagę brak dowodów świadczących o tym, że obowiązujące środki miały istotny wpływ na działalność importerów, można stwierdzić, że utrzymanie środków nie będzie miało istotnego wpływu na importerów unijnych.

4. Interes użytkowników

(111) Skontaktowano się ze wszystkimi znanymi użytkownikami EDM (stosowane są one jako surowiec przez producentów baterii) w Unii. Otrzymano odpowiedzi od dwóch spółek należących do tej samej międzynarodowej grupy. W pierwotnym dochodzeniu współpracowało dwóch dodatkowych producentów baterii, którzy sprzeciwiali się nałożeniu środków.

(112) Współpracujący użytkownik wyjaśnił trudną sytuację ekonomiczną, z jaką borykają się producenci baterii w Unii ze względu na presję na obniżanie cen wywieraną przez ich głównych klientów (detalistów) i wynikające z tego ryzyko utraty miejsc pracy. Nie potrafił on jednak przedstawić jakichkolwiek wyjaśnień lub argumentów pokazujących dlaczego i w jaki sposób zniesienie środków stosowanych wobec przywozu EDM z RPA przyczyniłoby się do poprawy sytuacji.

(113) Koszty EDM stanowią tylko 10–15 % całkowitych kosztów produkcji baterii. Wartość ta zmalała w porównaniu z pierwotnym dochodzeniem. Ponadto po nałożeniu środków antydumpingowych średnia cena sprzedaży EDM w Unii faktycznie uległa obniżeniu. W rzeczywistości nie przedstawiono żadnych dowodów na to, że utrzymanie obowiązujących środków miałyby istotny wpływ na koszty produkcji producentów baterii.

(114) Wobec braku takiego dowodu Komisja stwierdza, że utrzymanie środków nie będzie miało niekorzystnego wpływu na użytkowników EDM.

(115) Po ujawnieniu ustaleń ten sam użytkownik nie zgodził się z oceną sytuacji przeprowadzoną przez Komisję i stwierdził, że po nałożeniu środków zniknęło jedno źródło wysokiej jakości EDM, ceny za EDM wzrosły oraz że, nawet jeżeli EDM stanowi tylko 10–15 % kosztów produkcji, ma to znaczący wpływ na i tak już niską rentowność unijnych producentów baterii.

(116) Wbrew takiemu twierdzeniu dowód zawarty w dokumentach sprawy potwierdza, że wybór użytkownika, aby nie używać EDM przedsiębiorstwa Delta, nie miał związku z nałożeniem ceł antydumpingowych i że zagrożenie utrzymania rentowności i miejsc pracy nie wynika z podwyżki cen EDM, ale z presji zniżkowej na ceny wywieranej przez głównych klientów (detalistów wielonarodowych o dużej sile nabywczej) i przez chińskich producentów baterii.

(117) Ten sam użytkownik EDM twierdził, że środki nie powinny zostać utrzymane, ponieważ w ramach dochodzenia stwierdzono brak stosowania dumpingu wobec Unii w ODP oraz brak ryzyka ponownego wystąpienia dumpingu z powodu małego udziału w rynku, jaki może uzyskać przedsiębiorstwo Delta w przypadku skierowania do Unii wszystkich swoich wolnych mocy produkcyjnych.

(118) Argument ten został odrzucony, ponieważ stwierdzony potencjalny udział w rynku przedsiębiorstwa Delta byłby wyraźnie znaczący, a wywóz do Unii prawdopodobnie byłby prowadzony po cenach dumpingowych.

5. Przyszły rozwój wydarzeń

(119) We wniosku o przegląd związany z wygaśnięciem środków skarżący wskazali, że jeśli w przyszłości w Unii wzrośnie popyt na samochody elektryczne, nastąpi wzrost popytu na EDM, które uważane są za najczęściej wykorzystywany surowiec w produkcji litu z tlenkiem manganu (LMO), który z kolei wykorzystywany jest jako materiał na katody do baterii litowo-jonowych wielokrotnego ładowania (LIB), stosowanych w wielu modelach pojazdów elektrycznych. Twierdzą oni, że w przypadku ponownego wystąpienia szkody z powodu dumpingowego przywozu z RPA może już nie być unijnego przemysłu produkującego EDM na potrzeby tego przyszłego potencjalnego popytu związanego z nowymi technologiami.

(120) Dochodzenie nie przyniosło rozstrzygających dowodów na poparcie ani na brak zasadności twierdzenia, że ewentualny przyszły rozwój sytuacji w sektorze samochodów elektrycznych będzie miał znaczący wpływ na producentów EDM i popyt na ten produkt. Faktem jest jednak, że przemysł unijny jest w trakcie badania możliwości produkcji LMO przy użyciu EDM, że jest on w stanie uzyskać *know-how* i sprzęt do prowadzenia takiej działalności w przyszłości i że uczestniczy on w szeregu finansowanych przez Unię projektów związanych z badaniami i rozwojem baterii litowo-jonowych.

(121) Po ujawnieniu ustaleń kwestia ta została wspomniana przez niektóre zainteresowane strony, jednak także tym razem nie przedstawiono dowodu wskazującego na możliwy wpływ ewentualnych przyszłych zmian w sektorze samochodów elektrycznych w Unii lub na innych rynkach produktów, będących przedmiotem zainteresowania.

6. Wnioski dotyczące interesu Unii

(122) Zważywszy na powyższe ustalenia, nie ma żadnych istotnych powodów przemawiających przeciwko utrzymaniu obecnych środków antidumpingowych.

(123) W związku z powyższym, na mocy art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, środki antidumpingowe mające zastosowanie do przywozu niektórych elektrolitycznych dwutlenków manganu pochodzących z RPA powinny zostać utrzymane na dodatkowy okres pięciu lat,

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 lutego 2014 r.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Nakłada się ostateczne cło antidumpingowe na przywóz elektrolitycznych dwutlenków manganu („EDM”) (tj. dwutlenków manganu wytwarzanych w procesie elektrolitycznym), niepoddanych obróbce cieplnej po zakończeniu procesu elektrolitycznego, objętych obecnie kodem CN 2820 10 00 (kod TARIC 2820 10 00 10) i pochodzących z Republiki Południowej Afryki.

2. Stawka ostatecznego cła antidumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocleniem, jest następująca dla produktów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa wymienione w poniższym wykazie:

Przedsiębiorstwo	Cło antidumpingowe	Dodatkowy kod TARIC
Delta E.M.D. (Pty) Ltd.	17,1 %	A828
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	17,1 %	A999

3. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Rady
K. ARVANITOPOULOS
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 192/2014

z dnia 27 lutego 2014 r.

w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej 1,4-dimetylonaftalen, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG⁽¹⁾, w szczególności jego art. 13 ust. 2 oraz art. 78 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 80 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 dyrektywę Rady 91/414/EWG⁽²⁾ należy stosować, w odniesieniu do procedury i warunków zatwierdzenia, do substancji czynnych, dla których przyjęto decyzję zgodnie z art. 6 ust. 3 tej dyrektywy przed dniem 14 czerwca 2011 r. W przypadku 1,4-dimetylonaftalenu warunki art. 80 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 zostały spełnione decyzją Komisji 2010/244/UE⁽³⁾.
- (2) Zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 91/414/EWG w dniu 25 czerwca 2009 r. Niemcy otrzymały od przedsiębiorstwa DormFresh Ltd wniosek o włączenie substancji czynnej 1,4-dimetylonaftalen do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG. W decyzji 2010/244/UE potwierdzono, że wniosek jest „kompletny” w tym sensie, że zasadniczo spełnia wymogi dotyczące danych i informacji przewidziane w załącznikach II oraz III do dyrektywy 91/414/EWG.
- (3) Zgodnie z przepisami art. 6 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/414/EWG dla wspomnianej substancji czynnej i dla zastosowań zaproponowanych przez wnioskodawcę został oceniony wpływ na zdrowie ludzi i zdrowie zwierząt oraz na środowisko. W dniu 21 marca 2012 r. państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy przedłożyło projekt sprawozdania z oceny.

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230 z 19.8.1991, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Komisji 2010/244/UE z dnia 26 kwietnia 2010 r. uznająca zasadniczo kompletność dokumentacji przedłożonej do szczegółowego badania w celu ewentualnego włączenia 1,4-dimetylonaftalenu i cyflumetofenu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG (Dz.U. L 107 z 29.4.2010, s. 22).

(4) Projekt sprawozdania z oceny został zweryfikowany przez państwa członkowskie i Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (zwany dalej „Urzędem”). W dniu 16 maja 2013 r. Urząd przedstawił Komisji swoje wnioski z oceny ryzyka stwarzanego przez pestycydy, dotyczącej substancji czynnej 1,4-dimetylonaftalen⁽⁴⁾. Projekt sprawozdania z oceny i wnioski Urzędu zostały zweryfikowane przez państwa członkowskie oraz Komisję w ramach Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt i sfinalizowane w dniu 13 grudnia 2013 r. w formie opracowanego przez Komisję sprawozdania z przeglądu dotyczącego 1,4-dimetylonaftalenu.

(5) Jak wykazały różne badania, można oczekiwać, że środki ochrony roślin zawierające 1,4-dimetylonaftalen zasadniczo spełniają wymogi określone w art. 5 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 5 ust. 3 dyrektywy 91/414/EWG, w szczególności w odniesieniu do zastosowań, które zostały zbadane przez Komisję i wyszczególnione w jej sprawozdaniu z przeglądu. Należy zatem zatwierdzić 1,4-dimetylonaftalen.

(6) Zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 w związku z jego art. 6 oraz w świetle aktualnej wiedzy naukowej i technicznej należy jednak uwzględnić pewne warunki i ograniczenia. Należy w szczególności zażądać dodatkowych informacji potwierdzających.

(7) Na zatwierdzenie należy przewidzieć rozsądnie długi termin, aby umożliwić państwom członkowskim i zainteresowanym stronom przygotowanie się do spełnienia nowych wymogów wynikających z zatwierdzenia.

(8) Bez uszczerbku dla przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1107/2009 obowiązków wynikających z zatwierdzenia oraz biorąc pod uwagę szczególną sytuację powstałą w wyniku przejścia od dyrektywy 91/414/EWG do rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, należy postanowić, co następuje. Państwom członkowskim należy zapewnić sześć miesięcy, licząc od daty zatwierdzenia, na dokonanie przeglądu zezwoleń dotyczących środków ochrony roślin zawierających 1,4-dimetylonaftalen. W stosownych przypadkach państwa członkowskie powinny zmienić, zastąpić lub cofnąć te zezwolenia. W drodze odstępstwa od powyższego terminu należy przyznać więcej czasu na przedłożenie i ocenę pełnej dokumentacji wyszczególnionej w załączniku III, zgodnie z dyrektywą 91/414/EWG, dla każdego środka ochrony roślin i każdego zamierzonego zastosowania, zgodnie z jednolitymi zasadami.

⁽⁴⁾ Dziennik EFSA 2013; 11(6):3229. Dostępne na stronie internetowej: www.efsa.europa.eu

- (9) Doświadczenie zdobyte przy okazji włączania do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG substancji czynnych ocenionych w ramach rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3600/92⁽¹⁾ pokazuje, że mogą pojawić się trudności z interpretacją obowiązków spoczywających na posiadaczach dotychczasowych zezwoleń, dotyczących dostępu do danych. W celu uniknięcia dalszych trudności wydaje się zatem konieczne wyjaśnienie obowiązków państw członkowskich, a w szczególności obowiązku sprawdzenia, czy posiadacz zezwolenia ma dostęp do dokumentacji zgodnie z wymogami określonymi w załączniku II do wspomnianej dyrektywy. Wyjaśnienie to nie nakłada jednak na państwa członkowskie ani na posiadaczy zezwoleń żadnych nowych obowiązków w porównaniu z tymi, które nakłada się w przyjętych dotąd dyrektywach zmieniających załącznik I do wspomnianej dyrektywy lub w rozporządzeniach zatwierdzających substancje czynne.
- (10) Zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 należy odpowiednio zmienić załącznik do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011⁽²⁾.
- (11) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zatwierdzenie substancji czynnej

Zatwierdza się substancję czynną 1,4-dimetylonaftalen określoną w załączniku I, z zastrzeżeniem warunków wyszczególnionych w tym załączniku.

Artykuł 2

Ponowna ocena środków ochrony roślin

1. Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1107/2009 państwa członkowskie w razie potrzeby zmieniają lub cofają obowiązujące zezwolenia na środki ochrony roślin zawierające 1,4-dimetylonaftalen jako substancję czynną w terminie do dnia 31 grudnia 2014 r.

Przed upływem tego terminu państwa członkowskie w szczególności sprawdzają, czy spełnione są warunki wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem warunków wskazanych w kolumnie dotyczącej przepisów

(¹) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3600/92 z dnia 11 grudnia 1992 r. ustanawiające szczegółowe zasady realizacji pierwszego etapu programu prac określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG (Dz.U. L 366 z 15.12.1992, s. 10).

(²) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 540/2011 z dnia 25 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 w odniesieniu do wykazu zatwierdzonych substancji czynnych (Dz.U. L 153 z 11.6.2011, s. 1).

szczegółowych w tym załączniku, oraz czy posiadacz zezwolenia posiada dokumentację spełniającą wymogi załącznika II do dyrektywy 91/414/EWG albo ma do niej dostęp, zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 13 ust. 1-4 tej dyrektywy oraz w art. 62 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, państwa członkowskie dokonują ponownej oceny każdego dopuszczonego środka ochrony roślin zawierającego 1,4-dimetylonaftalen jako jedyną substancję czynną lub jako jedną z kilku substancji czynnych wyszczególnionych w załączniku do rozporządzenia (UE) nr 540/2011 najpóźniej do dnia 30 czerwca 2014 r. zgodnie z jednolitymi zasadami określonymi w art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, na podstawie dokumentacji zgodnej z wymogami określonymi w załączniku III do dyrektywy 91/414/EWG i z uwzględnieniem kolumny dotyczącej przepisów szczegółowych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia. Na podstawie powyższej oceny państwa członkowskie określają, czy środek ochrony roślin spełnia warunki ustanowione w art. 29 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009.

Po dokonaniu tych ustaleń państwa członkowskie:

- a) w przypadku środka zawierającego 1,4-dimetylonaftalen jako jedyną substancję czynną – w razie potrzeby zmieniają lub cofają zezwolenie najpóźniej do dnia 31 grudnia 2015 r.; lub
- b) w przypadku środka zawierającego 1,4-dimetylonaftalen jako jedną z kilku substancji czynnych, w razie potrzeby zmieniają lub cofają zezwolenie do dnia 31 grudnia 2015 r. lub w terminie określonym dla takiej zmiany lub cofnięcia we właściwym akcie lub aktach włączających odpowiednią substancję lub substancje do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG albo zatwierdzających odpowiednią substancję lub substancje, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.

Artykuł 3

Zmiany w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 540/2011

W załączniku do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Wejście w życie i data rozpoczęcia stosowania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 lutego 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Nazwa zwyczajowa, numery identyfikacyjne	Nazwa IUPAC	Czystość ⁽¹⁾	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Przepisy szczegółowe
1,4-dimetylnaftalen Nr CAS 571-58-4 Nr CIPAC 822	1,4-dimetylnaftalen	≥ 980 g/kg	1 lipca 2014 r.	30 czerwca 2024 r.	<p>W celu wprowadzenia w życie jednolitych zasad, o których mowa w art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, uwzględnia się wnioski ze sprawozdania z przeglądu dotyczącego 1,4-dimetylnaftalenu, w szczególności jego dodatki I i II, w wersji sfinalizowanej przez Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt w dniu 13 grudnia 2013 r.</p> <p>W swojej ogólnej ocenie państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na:</p> <p>a) ochronę operatorów i pracowników przy ponownym wejściu do magazynu oraz podczas jego inspekcji;</p> <p>b) ryzyko dla organizmów wodnych i ssaków żywiących się rybami substancja czynna jest odprowadzana z magazynów do powietrza i wód powierzchniowych bez dalszej obróbki.</p> <p>W warunkach stosowania uwzględnia się, w stosownych przypadkach, środki zmniejszające ryzyko.</p> <p>Wnioskodawca przedkłada informacje potwierdzające dotyczące definicji pozostałości substancji czynnej.</p> <p>Wnioskodawca przedkłada odpowiednie informacje Komisji, państwom członkowskim oraz Urzędowi do dnia 30 czerwca 2016 r.</p>

⁽¹⁾ Dodatkowe dane szczegółowe dotyczące identyfikacji i specyfikacji substancji czynnej znajdują się w sprawozdaniu z przeglądu.

ZAŁĄCZNIK II

W części B załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 dodaje się pozycję w brzmieniu:

Numer	Nazwa zwyczajowa, numery identyfikacyjne	Nazwa IUPAC	Czystość (*)	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Przepisy szczegółowe
„68	1,4-dimetylnaftalen Nr CAS 571-58-4 Nr CIPAC 822	1,4-dimetylnaftalen	≥ 980 g/kg	1 lipca 2014 r.	30 czerwca 2024 r.	<p>W celu wprowadzenia w życie jednolitych zasad, o których mowa w art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, uwzględnia się wnioski ze sprawozdania z przeglądu dotyczącego 1,4-dimetylnaftalenu, w szczególności jego dodatki I i II, w wersji sfinalizowanej przez Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt w dniu 13 grudnia 2013 r.</p> <p>W swojej ogólnej ocenie państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na:</p> <p>a) ochronę operatorów i pracowników przy ponownym wejściu do magazynu oraz podczas jego inspekcji;</p> <p>b) ryzyko dla organizmów wodnych i ssaków żywiących się rybami substancja czynna jest odprowadzana z magazynów do powietrza i wód powierzchniowych bez dalszej obróbki.</p> <p>W warunkach stosowania uwzględnia się, w stosownych przypadkach, środki zmniejszające ryzyko.</p> <p>Wnioskodawca przedkłada informacje potwierdzające dotyczące definicji pozostałości substancji czynnej.</p> <p>Wnioskodawca przedkłada odpowiednie informacje Komisji, państwom członkowskim oraz Urzędowi do dnia 30 czerwca 2016 r.”</p>

(*) Dodatkowe dane szczegółowe dotyczące identyfikacji i specyfikacji substancji czynnej znajdują się w sprawozdaniu z przeglądu.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 193/2014**z dnia 27 lutego 2014 r.****w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej amisulbrom, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG⁽¹⁾, w szczególności jego art. 13 ust. 2 oraz art. 78 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 80 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 dyrektywę 91/414/EWG⁽²⁾ należy stosować, w odniesieniu do procedury i warunków zatwierdzania, do substancji czynnych, dla których przyjęto decyzję zgodnie z art. 6 ust. 3 tej dyrektywy przed dniem 14 czerwca 2011 r. W przypadku amisulbromu warunki art. 80 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 zostały spełnione decyzją Komisji 2007/669/WE⁽³⁾.
- (2) Zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 91/414/EWG w dniu 24 marca 2006 r. Zjednoczone Królestwo otrzymało od przedsiębiorstwa Nissan Chemical Europe S.A.R.L. wniosek o włączenie substancji czynnej amisulbrom do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG. W decyzji 2007/669/WE potwierdzono, że wniosek jest „kompletny” w tym sensie, że zasadniczo spełnia wymogi dotyczące danych i informacji przewidziane w załącznikach II oraz III do dyrektywy 91/414/EWG.
- (3) Zgodnie z przepisami art. 6 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/414/EWG dla wspomnianej substancji czynnej i dla

zastosowań zaproponowanych przez wnioskodawcę został oceniony wpływ na zdrowie ludzi i zdrowie zwierząt oraz na środowisko. Wyznaczone państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy przedłożyło projekt sprawozdania z oceny substancji w dniu 15 lipca 2008 r. Zgodnie z art. 11 ust. 6 rozporządzenia Komisji (UE) nr 188/2011⁽⁴⁾ dnia 20 maja 2011 r. poproszono wnioskodawcę o dostarczenie dodatkowych informacji. Ocena dodatkowych danych przez Zjednoczone Królestwo przedłożono w formie zaktualizowanego projektu sprawozdania z oceny w lutym 2012 r.

- (4) Projekt sprawozdania z oceny został zweryfikowany przez państwa członkowskie i Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (zwany dalej „Urzędem”). W dniu 27 maja 2013 r. Urząd przedstawił Komisji swoje wnioski z oceny ryzyka stwarzanego przez pestycydy, dotyczącej substancji czynnej amisulbrom⁽⁵⁾. Projekt sprawozdania z oceny i wnioski Urzędu zostały zweryfikowane przez państwa członkowskie oraz Komisję w ramach Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt i sfinalizowane w dniu 13 grudnia 2013 r. w formie opracowanego przez Komisję sprawozdania z przeglądu dotyczącego amisulbromu.
- (5) Jak wykazały różne badania, można oczekiwać, że środki ochrony roślin zawierające amisulbrom zasadniczo spełniają wymogi określone w art. 5 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 5 ust. 3 dyrektywy 91/414/EWG, w szczególności w odniesieniu do zastosowań, które zostały zbadane przez Komisję i wyszczególnione w jej sprawozdaniu z przeglądu. Należy zatem zatwierdzić amisulbrom.
- (6) Zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 w związku z jego art. 6 oraz w świetle aktualnej wiedzy naukowej i technicznej należy jednak uwzględnić pewne warunki i ograniczenia. Należy w szczególności zażądać dodatkowych informacji potwierdzających.
- (7) Na zatwierdzenie należy przewidzieć rozsądnie długi termin, aby umożliwić państwom członkowskim i zainteresowanym stronom przygotowanie się do spełnienia nowych wymogów wynikających z zatwierdzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1.⁽²⁾ Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230 z 19.8.1991, s. 1).⁽³⁾ Decyzja Komisji 2007/669/WE z dnia 15 października 2007 r. uznająca zasadniczo kompletność dokumentacji przedłożonej do szczegółowego badania w celu ewentualnego włączenia substancji: *Adoxophyes orana granulovirus*, amisulbrom, emamektyna, pyridalil oraz *Spodoptera littoralis nucleopolyhedrovirus* do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG (Dz.U. L 274 z 18.10.2007, s. 15).⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 188/2011 z dnia 25 lutego 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania dyrektywy Rady 91/414/EWG w odniesieniu do procedury oceny substancji czynnych, które nie znalazły się w obrocie dwa lata po notyfikacji przedmiotowej dyrektywy (Dz.U. L 53 z 26.2.2011, s. 51).⁽⁵⁾ Dziennik EFSA (2013) 11(6):3237. Dostępne na stronie internetowej: www.efsa.europa.eu

- (8) Bez uszczerbku dla przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1107/2009 obowiązków wynikających z zatwierdzenia oraz biorąc pod uwagę szczególną sytuację powstałą w wyniku przejścia od dyrektywy 91/414/EWG do rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, należy postanowić, co następuje. Państwom członkowskim należy zapewnić sześć miesięcy, licząc od daty zatwierdzenia, na dokonanie przeglądu zezwoleń dotyczących środków ochrony roślin zawierających amisulbrom. W stosownych przypadkach państwa członkowskie powinny zmienić, zastąpić lub cofnąć te zezwolenia. Na zasadzie odstępstwa od powyższego terminu należy przyznać więcej czasu na przedłożenie i ocenę pełnej dokumentacji wyszczególnionej w załączniku III, zgodnie z dyrektywą 91/414/EWG, dla każdego środka ochrony roślin i każdego zamierzonego zastosowania, zgodnie z jednolitymi zasadami.
- (9) Doświadczenie zdobyte przy okazji włączania do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG substancji czynnych ocenionych w ramach rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3600/92⁽¹⁾ pokazuje, że mogą pojawić się trudności z interpretacją obowiązków spoczywających na posiadaczach dotychczasowych zezwoleń w zakresie dostępu do danych. W celu uniknięcia dalszych trudności wydaje się zatem konieczne wyjaśnienie obowiązków państw członkowskich, a w szczególności obowiązku sprawdzenia, czy posiadacz zezwolenia ma dostęp do dokumentacji zgodnie z wymogami określonymi w załączniku II do wspomnianej dyrektywy. Wyjaśnienie to nie nakłada jednak na państwa członkowskie ani na posiadaczy zezwoleń żadnych nowych obowiązków w porównaniu z tymi, które nakłada się w przyjętych dotąd dyrektywach zmieniających załącznik I do wspomnianej dyrektywy lub w rozporządzeniach zatwierdzających substancje czynne.
- (10) Zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 należy odpowiednio zmienić załącznik do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011⁽²⁾.
- (11) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łącucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zatwierdzenie substancji czynnej

Zatwierdza się substancję czynną amisulbrom określoną w załączniku I, z zastrzeżeniem warunków wyszczególnionych w tym załączniku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3600/92 z dnia 11 grudnia 1992 r. ustanawiające szczegółowe zasady realizacji pierwszego etapu programu prac określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG (Dz.U. L 366 z 15.12.1992, s. 10).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 540/2011 z dnia 25 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 w odniesieniu do wykazu zatwierdzonych substancji czynnych (Dz.U. L 153 z 11.6.2011, s. 1).

Artykuł 2

Ponowna ocena środków ochrony roślin

1. Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1107/2009 państwa członkowskie w razie potrzeby zmieniają lub cofają obowiązujące zezwolenia na środki ochrony roślin zawierające amisulbrom jako substancję czynną w terminie do dnia 31 grudnia 2014 r.

Przed upływem tego terminu państwa członkowskie w szczególności sprawdzają, czy spełnione są warunki wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem warunków wskazanych w kolumnie dotyczącej przepisów szczegółowych w tym załączniku, oraz czy posiadacz zezwolenia posiada dokumentację spełniającą wymogi załącznika II do dyrektywy 91/414/EWG albo ma do niej dostęp, zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 13 ust. 1–4 tej dyrektywy oraz w art. 62 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie dokonują ponownej oceny każdego dopuszczonego środka ochrony roślin zawierającego amisulbrom jako jedną substancję czynną lub jako jedną z kilku substancji czynnych wyszczególnionych w załączniku do rozporządzenia (UE) nr 540/2011 najpóźniej do dnia 30 czerwca 2014 r. zgodnie z jednolitymi zasadami określonymi w art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, na podstawie dokumentacji zgodnej z wymogami określonymi w załączniku III do dyrektywy 91/414/EWG i z uwzględnieniem kolumny dotyczącej przepisów szczegółowych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia. Na podstawie powyższej oceny państwa członkowskie określają, czy środek ochrony roślin spełnia warunki ustanowione w art. 29 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009.

Po dokonaniu tych ustaleń państwa członkowskie:

- a) w przypadku środka zawierającego amisulbrom jako jedną substancję czynną – w razie potrzeby zmieniają lub cofają zezwolenie najpóźniej do dnia 31 grudnia 2015 r.; albo
- b) w przypadku środka zawierającego amisulbrom jako jedną z kilku substancji czynnych – w razie potrzeby zmieniają lub cofają zezwolenie do dnia 31 grudnia 2015 r. lub w terminie określonym dla takiej zmiany lub cofnięcia we właściwym akcie lub we właściwych aktach włączających odpowiednią substancję lub substancje do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG albo zatwierdzających odpowiednią substancję lub substancje, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.

Artykuł 3

Zmiany w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 540/2011

W załączniku do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 4***Wejście w życie i data rozpoczęcia stosowania**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 lutego 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Nazwa zwyczajowa, numery identyfikacyjne	Nazwa IUPAC	Czystość ⁽¹⁾	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Przepisy szczegółowe
Amisulbrom Nr CAS 348635-87-0 Nr CIPAC 789	3-(3-bromo-6-fluoro-2-metyloindolo-1-ilosulfonylo)-N,N-dimetylo-1H-1,2,4-triazolo-1-sulfonamid	≥ 985 g/kg Następujące istotne zanieczyszczenie nie przekracza: 3-bromo-6-fluoro-2-metylo-1-(1H-1,2,4-triazolo-3-ilosulfonylo)-1H-indol: ≤ 2 g/kg	1 lipca 2014 r.	30 czerwca 2024 r.	<p>W celu wprowadzenia w życie jednolitych zasad, o których mowa w art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, uwzględnia się wnioski ze sprawozdania z przeglądu dotyczącego amisulbromu, w szczególności jego dodatki I i II, w wersji sfinalizowanej przez Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt w dniu 13 grudnia 2013 r.</p> <p>W swojej ogólnej ocenie państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na ryzyko dla organizmów wodnych i glebowych.</p> <p>W warunkach stosowania uwzględnia się, w stosownych przypadkach, środki zmniejszające ryzyko.</p> <p>Wnioskodawca przedkłada informacje potwierdzające dotyczące:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) braku istotności fotodegradacji w rozkładzie amisulbromu w glebie w odniesieniu do metabolitów: 3-bromo-6-fluoro-2-metylo-1-(1H-1,2,4-triazolo-3-ilosulfonylo)-1H-indol i kwas 1-(dimetylosulfamoi-1,2,4-triazolo-3-sulfonowy w zakresie zanieczyszczenia wód gruntowych; 2) niewielkiej możliwości amisulbromu (wyłącznie w schematach odwadniania FOCUS) i metabolitów: kwas 1-(dimetylosulfamoi-1,2,4-triazolo-3-sulfonowy, kwas 1H-1,2,4-triazolo-3-sulfonowy, 1H-1,2,4-triazol, N,N-dimetylo-1H-1,2,4-triazolo-3-sulfonamid, kwas 2-acetamido-4-fluorobenzoesowy, kwas 2-acetamido-4-fluoro-hydroksybenzoesowy i 2,2'-oksybis(6-fluoro-2-metylo-1,2-dihydro-3H-indolo-3-on) w zakresie zanieczyszczenia wód powierzchniowych lub narażenia organizmów wodnych przez spływ; 3) w zależności od wyniku oceny na mocy pkt 1 i 2 – w przypadku wysokiej fotodegradacji w glebie lub istotnej możliwości zanieczyszczenia lub narażenia – dodatkowych metod analitycznych pozwalających na wykrycie wszystkich związków ujętych w definicji pozostałości w ramach monitorowania wód powierzchniowych; 4) ryzyka zatrucia wtórnego ptaków i ssaków 3-bromo-6-fluoro-2-metylo-1-(1H-1,2,4-triazolo-3-ilosulfonylo)-1H-indolem; 5) potencjalnych zaburzeń endokrynologicznych u ptaków i ryb spowodowanych przez amisulbrom i jego metabolit 3-bromo-6-fluoro-2-metylo-1-(1H-1,2,4-triazolo-3-ilosulfonylo)-1H-indol. <p>Wnioskodawca przedkłada Komisji, państwom członkowskim i Urzędowi odnośne informacje określone w pkt 1 i 4 do dnia 30 czerwca 2016 r., a informacje określone w pkt 5 w ciągu dwóch lat od przyjęcia wytycznych OECD dotyczących badań zaburzeń endokrynologicznych.</p>

⁽¹⁾ Dalsze dane szczegółowe dotyczące identyfikacji i specyfikacji substancji czynnej znajdują się w sprawozdaniu z przeglądu.

ZAŁĄCZNIK II

W części B załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 dodaje się pozycję w brzmieniu:

Nr	Nazwa zwyczajowa, numery identyfikacyjne	Nazwa IUPAC	Czystość (*)	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Przepisy szczegółowe
„69	Amisulbrom Nr CAS 348635-87-0 Nr CIPAC 789	3-(3-bromo-6-fluoro-2-metyloindolo-1-ilosulfonylo)-N,N-dimetylo-1H-1,2,4-triazolo-1-sulfonamid	≥ 985 g/kg Następujące istotne zanieczyszczenia nie mogą przekroczyć określonych limitów w materiale technicznym: 3-bromo-6-fluoro-2-metylo-1-(1H-1,2,4-triazolo-3-ilosulfonylo)-1H-indol: ≤ 2 g/kg	1 lipca 2014 r.	30 czerwca 2024 r.	<p>W celu wprowadzenia w życie jednolitych zasad, o których mowa w art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, uwzględnia się wnioski ze sprawozdania z przeglądu dotyczącego amisulbromu, w szczególności jego dodatki I i II, w wersji sfinalizowanej przez Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt w dniu 13 grudnia 2013 r.</p> <p>W swojej ogólnej ocenie państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na ryzyko dla organizmów wodnych i glebowych.</p> <p>W warunkach stosowania uwzględnia się, w stosownych przypadkach, środki zmniejszające ryzyko.</p> <p>Wnioskodawca przedkłada informacje potwierdzające dotyczące:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) braku istotności fotodegradacji w rozkładzie amisulbromu w glebie w odniesieniu do metabolitów: 3-bromo-6-fluoro-2-metylo-1-(1H-1,2,4-triazolo-3-ilosulfonylo)-1H-indol i kwas 1-(dimetylosulfamoilo)-1H-1,2,4-triazolo-3-sulfonowy w zakresie zanieczyszczenia wód gruntowych; 2) niewielkiej możliwości amisulbromu (wyłącznie w schematach odwadniania FOCUS) i metabolitów: kwas 1-(dimetylosulfamoilo)-1H-1,2,4-triazolo-3-sulfonowy, kwas 1H-1,2,4-triazolo-3-sulfonowy, 1H-1,2,4-triazol, N,N-dimetylo-1H-1,2,4-triazolo-3-sulfonamid, kwas 2-acetamido-4-fluorobenzoowy, kwas 2-acetamido-4-fluoro-hydroksybenzoowy i 2,2'-oksybis(6-fluoro-2-metylo-1,2-dihydro-3H-indolo-3-on) w zakresie zanieczyszczenia wód powierzchniowych lub narażenia organizmów wodnych przez spływ; 3) w zależności od wyniku oceny na mocy pkt 1 i 2 – w przypadku wysokiej fotodegradacji w glebie lub istotnej możliwości zanieczyszczenia lub narażenia – dodatkowych metod analitycznych pozwalających na wykrycie wszystkich związków ujętych w definicji pozostałości w ramach monitorowania wód powierzchniowych; 4) ryzyka zatrucia wtórnego ptaków i ssaków 3-bromo-6-fluoro-2-metylo-1-(1H-1,2,4-triazolo-3-ilosulfonylo)-1H-indolem; 5) potencjalnych zaburzeń endokrynologicznych u ptaków i ryb spowodowanych przez amisulbrom i jego metabolit 3-bromo-6-fluoro-2-metylo-1-(1H-1,2,4-triazolo-3-ilosulfonylo)-1H-indol. <p>Wnioskodawca przedkłada Komisji, państwom członkowskim i Urzędowi informacje określone w pkt 1 do 4 do dnia 30 czerwca 2016 r., a informacje określone w pkt 5 w ciągu dwóch lat od przyjęcia wytycznych OECD dotyczących badań zaburzeń endokrynologicznych.”</p>

(*) Dalsze dane szczegółowe dotyczące identyfikacji i specyfikacji substancji czynnej znajdują się w sprawozdaniu z przeglądu.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 194/2014**z dnia 27 lutego 2014 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości

dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 lutego 2014 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	57,0
	TN	71,7
	TR	89,4
	ZZ	72,7
0707 00 05	EG	182,1
	JO	188,1
	MA	114,7
	TR	158,0
	ZZ	160,7
0709 91 00	EG	72,9
	ZZ	72,9
0709 93 10	MA	31,6
	TR	91,9
	ZZ	61,8
0805 10 20	EG	47,7
	IL	60,3
	MA	57,7
	TN	46,7
	TR	64,0
	ZZ	55,3
0805 20 10	IL	129,9
	MA	95,0
	ZZ	112,5
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	IL	137,1
	MA	121,1
	PK	46,0
	TR	72,9
	US	134,1
	ZZ	102,2
0805 50 10	EG	57,3
	TR	67,5
	ZZ	62,4
0808 10 80	CN	115,7
	MK	30,8
	US	157,0
	ZZ	101,2
0808 30 90	AR	120,1
	CL	207,1
	CN	72,1
	TR	156,2
	US	124,7
	ZA	104,6
	ZZ	130,8

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DYREKTYWY

DYREKTYWA WYKONAWCZA KOMISJI 2014/37/UE

z dnia 27 lutego 2014 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 91/671/EWG odnoszącą się do obowiązkowego stosowania pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących dla dzieci w pojazdach

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 91/671/EWG odnoszącą się do obowiązkowego stosowania pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących dla dzieci w pojazdach ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 7a,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 24 marca 1998 r., zgodnie z decyzją Rady 97/836/WE ⁽²⁾, Wspólnota Europejska przystąpiła do Porozumienia Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) dotyczącego przyjęcia jednolitych wymagań technicznych dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być stosowane w tych pojazdach oraz wzajemnego uznawania homologacji udzielonych na podstawie tych wymagań (zwanego dalej „zrewidowanym porozumieniem z 1958 r.”).
- (2) Zgodnie z pkt 1 załącznika II do decyzji 97/836/WE, wymagania techniczne zawarte w regulaminach EKG ONZ wynikających ze zrewidowanego porozumienia z 1958 r. obowiązują alternatywnie w stosunku do załączników technicznych do odpowiednich dyrektyw unijnych, w przypadku gdy te ostatnie posiadają ten sam zakres oraz w przypadku gdy dla wymienionych powyżej regulaminów istnieją odrębne dyrektywy unijne. Jednakże dodatkowe przepisy dyrektyw, takie jak te dotyczące wymagań odnośnie do wyposażenia lub procedur homologacyjnych, pozostają w mocy.
- (3) Nowy regulamin EKG ONZ w sprawie jednolitych przepisów dotyczących homologacji ulepszonych urządzeń przytrzymujących dla dzieci stosowanych na pokładach pojazdów silnikowych (zwany dalej „regulaminem nr 129”) został ustanowiony i przyjęty pod auspicjami EKG ONZ.
- (4) Regulamin nr 129 wszedł w życie w dniu 9 lipca 2013 r. jako załącznik do zrewidowanego porozumienia z 1958 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 373 z 31.12.1991, s. 26.

⁽²⁾ Decyzja Rady 97/836/WE z dnia 27 listopada 1997 r. w związku z przystąpieniem Wspólnoty Europejskiej do Porozumienia Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych, dotyczącego przyjęcia jednolitych wymagań technicznych dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być stosowane w tych pojazdach oraz wzajemnego uznawania homologacji udzielonych na podstawie tych wymagań (Dz.U. L 346 z 17.12.1997, s. 78).

(5) Standardowe wymagania regulaminu nr 129 stanowią alternatywne rozszerzone wymagania w stosunku do wymagań ustanowionych na mocy regulaminu nr 44 w sprawie jednolitych przepisów dotyczących homologacji urządzeń przytrzymujących dla dzieci przebywających w pojazdach o napędzie silnikowym („urządzeń przytrzymujących dla dzieci”) ⁽³⁾ i uwzględniają postęp techniczny pod względem różnych aspektów urządzeń przytrzymujących dla dzieci, takich jak testy w zakresie zderzeń bocznych, umiejscowienie dzieci w wieku do 15 miesięcy tyłem do kierunku jazdy, kompatybilność z różnymi pojazdami, manekiny testowe i stanowiska do badań oraz dostosowanie do różnych rozmiarów dzieci;

(6) Jako że dyrektywa 91/671/EWG określa wymagania dotyczące homologacji i obowiązkowego stosowania systemów przytrzymujących dla dzieci w pojazdach silnikowych w Unii, powinna ona w związku z tym zostać zmieniona w celu uwzględnienia stosowania urządzeń przytrzymujących dla dzieci homologowanych zgodnie z wymaganiami technicznymi zawartymi w regulaminie nr 129.

(7) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią komitetu powołanego zgodnie z art. 7b dyrektywy 91/671/EWG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W art. 2 dyrektywy 91/671/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt 1 lit. a) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) w przypadku pojazdów kategorii M1, N1, N2 oraz N3, państwa członkowskie wymagają, aby wszyscy użytkownicy pojazdów znajdujących się w użyciu stosowali systemy zabezpieczenia znajdujące się w pojeździe.

Dzieci poniżej 150 cm wzrostu, które korzystają z pojazdów kategorii M1, N1, N2 oraz N3 zaopatrzonych w systemy zabezpieczenia, muszą być przytrzymywane integralnymi lub nieintegralnymi urządzeniami przytrzymującymi dla dzieci, w rozumieniu art. 1 ust. 4 lit. a) i b), które są odpowiednie do cech fizycznych dziecka zgodnie z:

— klasyfikacją przewidzianą w art. 1 ust. 3, w przypadku systemów przytrzymujących dla dzieci homologowanych zgodnie z lit. c) ppkt (i) niniejszego ustępu;

⁽³⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2007, s. 1.

- przedziałem wielkości i maksymalną masą użytkownika, dla których przeznaczone jest urządzenie przytrzymujące dla dzieci, zgodnie z zaleceniami producenta, w przypadku systemów przytrzymujących dla dzieci homologowanych zgodnie z lit. c) ppkt (ii) niniejszego ustępu.

W pojazdach kategorii M1, N1, N2 oraz N3, które nie są wyposażone w systemy zabezpieczenia:

- nie można przewozić dzieci poniżej trzeciego roku życia;
- bez uszczerbku dla ppkt (ii), dzieci trzyletnie i starsze, które mają mniej niż 150 cm wzrostu, zajmują miejsce inne niż na przednim siedzeniu;”;

2) pkt 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w przypadku gdy stosowane jest urządzenie przytrzymujące dla dzieci, musi ono posiadać homologację zgodną z normami wynikającymi z:

- (i) regulaminu EKG ONZ nr 44/03 lub dyrektywy 77/541/EWG lub
- (ii) regulaminu EKG ONZ nr 129;

lub ich wszelkich późniejszych modyfikacji.

Urządzenie przytrzymujące dla dzieci musi być zainstalowane zgodnie z informacjami dotyczącymi montażu (np. instrukcją, ulotką lub publikacją elektroniczną) dostarczonymi przez producenta urządzenia przytrzymującego dla dzieci, stwierdzającymi, w jaki sposób i w

jakich typach pojazdów urządzenie może być bezpiecznie stosowane.”.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej w terminie sześciu miesięcy od momentu jej wejścia w życie. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 lutego 2014 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Siim KALLAS
Wiceprzewodniczący

DECYZJE

DECYZJA RADY

z dnia 27 lutego 2014 r.

w sprawie mianowania członka Trybunału Obrachunkowego

(2014/108/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
w szczególności jego art. 286 ust. 2,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Kadencja Haralda WÖGERBAUERA wygasa w dniu 28 lutego 2014 r.

(2) Należy zatem dokonać nowego mianowania,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Oskar HERICS zostaje niniejszym mianowany na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego na okres od dnia 1 marca 2014 r. do dnia 29 lutego 2020 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 lutego 2014 r.

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Opinia z dnia 25 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 4 lutego 2014 r.

uchylająca decyzję 2000/745/WE przyjmującą zobowiązania złożone w związku z postępowaniami antydumpingowym i antysubsydyjnym dotyczącymi przywozu politereftalanu etylenu (PET) pochodzącego między innymi z Indii

(2014/109/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

utrzymującego cło antydumpingowe na przywóz PET pochodzącego między innymi z Indii, wskutek czego środki antydumpingowe wygasły.

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

- (3) W 2000 r. decyzją 2000/745/WE⁽⁷⁾ Komisja przyjęła zobowiązania cenowe („zobowiązania”), które zostały złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym między innymi przez przedsiębiorstwa indyjskie: Pearl Engineering Polymers Limited („Pearl”) oraz Reliance Industries Limited („Reliance”). W 2005 r. decyzją 2005/697/WE⁽⁸⁾ zmieniającą decyzję 2000/745/WE Komisja przyjęła zobowiązanie od indyjskiego przedsiębiorstwa South Asean Petrochem Limited, które w wyniku połączenia zmieniło nazwę na Dhunseri Petrochem & Tea Limited („Dhunseri”)⁽⁹⁾.

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („podstawowe rozporządzenie antysubsydyjne”), w szczególności jego art. 13,

po konsultacji z Komitetem Doradczym,

B. ZMIANA OKOLICZNOŚCI PODCZAS WDRAŻANIA ZOBOWIĄZAŃ

a także mając na uwadze, co następuje:

- (4) Zmiana okoliczności podczas wdrażania zobowiązań może być uzasadnieniem dla Komisji do podjęcia decyzji o wykonaniu swoich uprawnień do wycofania przyjęcia zobowiązań zgodnie z art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.

A. OBOWIĄZUJĄCE ŚRODKI

- (1) Środki wyrównawcze dotyczące przywozu politereftalanu etylenu („PET”) pochodzącego z Indii obowiązują od 2000 r.⁽²⁾ Środki te zostały ostatnio utrzymane rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 461/2013⁽³⁾, w następstwie przeglądu wygaśnięcia.
- (2) Środki antydumpingowe dotyczące przywozu PET pochodzącego z Indii obowiązują od 2000 r.⁽⁴⁾ Środki te zostały ostatnio utrzymane rozporządzeniem Rady (WE) nr 192/2007⁽⁵⁾, w następstwie przeglądu wygaśnięcia. W dniu 24 lutego 2012 r. Komisja wszczęła kolejny przegląd wygaśnięcia. Decyzją wykonawczą 2013/226/UE⁽⁶⁾ Rada odrzuciła wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia wykonawczego Rady

- (5) Uchylenie środków antydumpingowych i utrzymanie celów wyrównawczych stanowi zmianę okoliczności, w jakich zobowiązania zostały przyjęte. Zobowiązania zostały przyjęte w warunkach obowiązywania zarówno środków antydumpingowych, jak i środków antysubsydyjnych. Podstawowy element zobowiązań, czyli minimalna cena importowa, odzwierciedla zarówno element dumpingu, jak i subsydiowania. W chwili obecnej brak jest elementu dumpingu. Dlatego też poziom minimalnej ceny importowej nie jest odpowiedni.

C. NARUSZENIA ZOBOWIĄZANIA

- (6) Ponadto jedno z indyjskich przedsiębiorstw, Pearl, nie wywiązało się ze spoczywającego na nim obowiązku sprawozdawczego względem Komisji. Przedsiębiorstwo nie dostarczyło kwartalnych sprawozdań ze sprzedaży. W związku z tym Komisja nie jest w stanie skutecznie monitorować zobowiązania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93.

⁽²⁾ Dz.U. L 301 z 30.11.2000, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 137 z 23.5.2013, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 301 z 30.11.2000, s. 21.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 59 z 27.2.2007, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 136 z 23.5.2013, s. 12.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 301 z 30.11.2000, s. 88.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 266 z 11.10.2005, s. 62.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 335 z 11.12.2010, s. 7.

- (7) W postanowieniach zobowiązania przewidziano, że niedostarczenie sprawozdań stanowi naruszenie zobowiązania. W wydanym niedawno orzeczeniu ⁽¹⁾ Trybunał Sprawiedliwości również potwierdził, że złożenie sprawozdania musi być traktowane jako zasadniczy obowiązek, konieczny dla prawidłowego funkcjonowania zobowiązania.
- (8) Przyjęcie zobowiązania przedsiębiorstwa Pearl musi zostać wycofane również na tej podstawie.

D. OŚWIADCZENIA PISEMNE

- (9) Wszystkim trzem przedsiębiorstwom zagwarantowano możliwość przedstawienia stanowiska i złożenia pisemnych oświadczeń. Uwagi zgłosiły dwa przedsiębiorstwa indyjskie oraz komitet producentów PET w Europie (CPME) reprezentujący przemysł unijny.

1. Zmiana okoliczności jako podstawa wycofania przyjęcia zobowiązania

- (10) Jedno przedsiębiorstwo wystąpiło z twierdzeniem, że wniosek w sprawie wycofania przyjęcia zobowiązania nie ma podstawy prawnej. Przedsiębiorstwo to twierdziło, że w art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego nie wspomina się wyraźnie „zmienionych okoliczności”, a możliwość wycofania przyjęcia zobowiązania wiąże się z przypadkami naruszenia zobowiązania. Argument ten trzeba było odrzucić. W art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego rzeczywiście nie ma wyraźnej wzmianki o „zmienionych okolicznościach”. Nie ogranicza się jednak przypadków, w których Komisja może wycofać przyjęcie zobowiązania, do naruszenia zobowiązania. Przepis ten stanowi, że „w przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron lub w przypadku wycofania przyjęcia tego zobowiązania przez Komisję [dodano podkreślenie], przyjęcie zobowiązania zostaje, po konsultacjach, wycofane...”. Wyróżnia się zatem wycofanie przyjęcia zobowiązania jako odrębną podstawę wycofania.
- (11) Swobodzie decyzyjnej Komisji w zakresie przyjęcia lub odrzucenia oferty zobowiązania musi w istocie odpowiadać uprawnienie do wycofania przyjęcia zobowiązania w przypadku zmiany okoliczności, na podstawie których ofertę zobowiązania przyjęto. Zgodnie z orzecnictwem Trybunału „instytucje w ramach swojej swobody decyzyjnej określają, czy [...] zobowiązania są do przyjęcia” ⁽²⁾. Ta swoboda decyzyjna ma na ogół szeroki zakres

w sferze środków ochrony handlu, ponieważ Trybunał uznaje, że w tej dziedzinie instytucje muszą brać pod uwagę złożone sytuacje gospodarcze, polityczne i prawne. W szczególności Trybunał uznał, że Komisja, „wykonując uprawnienia przyznane jej w [rozporządzeniu podstawowym], ma dużą swobodę decydowania, jeśli chodzi o interesy Wspólnoty, o wszelkich środkach potrzebnych do rozwiązania stwierzonego przez nią problemu” ⁽³⁾. Przyjmując, odrzucając lub wycofując zobowiązanie, Komisja korzysta zatem ze swobody koniecznej do wdrażania środków związanych z handlem w interesie Unii.

- (12) Komisja odrzuca zatem argument, że zmiana okoliczności w stosunku do sytuacji panującej w momencie przyjęcia zobowiązania nie może być podstawą do wycofania przyjęcia tego zobowiązania.

2. Spójność wycofania z wcześniejszymi aktami prawnymi dotyczącymi tego samego postępowania

- (13) Jedno przedsiębiorstwo wystąpiło z twierdzeniem, że decyzją Komisji 2013/223/UE ⁽⁴⁾ ponownie potwierdzono przyjęcie zobowiązania tego przedsiębiorstwa. Przedsiębiorstwo argumentowało też, że przepis art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 461/2013 nakładającego ostateczne cło wyrównawcze stanowi uznanie faktu, że zobowiązanie może pozostać w mocy po wygaśnięciu ceł antydumpingowych. Oba te argumenty są błędne. Decyzją 2013/223/UE Komisja wycofała przyjęcie zobowiązań jednego indonezyjskiego i jednego indyjskiego przedsiębiorstwa, które nie wywiązały się z obowiązku sprawozdawczości. Wycofanie dotyczące jednego przedsiębiorstwa w żaden sposób nie wyklucza późniejszej decyzji Komisji o wycofaniu przyjęcia innych zobowiązań, jeżeli takie działanie jest uzasadnione ze względu na okoliczności danego przypadku.
- (14) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 461/2013 opublikowane w dniu 23 maja 2013 r. odzwierciedlało zatem zmianę decyzji 2000/745/WE spowodowaną przyjęciem decyzji 2013/223/UE (wycofanie dotyczące jednego indonezyjskiego i jednego indyjskiego przedsiębiorstwa). Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 461/2013 nakładające ostateczne cło wyrównawcze opublikowano w tym samym dniu, w którym ogłoszono decyzję wykonawczą Rady 2013/226/UE uchylającą cło antydumpingowe. Komisja mogła ocenić skutki tej decyzji dopiero po jej przyjęciu.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie C-522/10 P, *Usha Martin Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej*, dotychczas nieopublikowany.

⁽²⁾ Wyrok z 1987 r. w sprawie 256/84, *Koyo Seiko przeciwko Radzie*, Rec. s. 1912, pkt 26; wyrok z 1987 r. w sprawie 255/84, *Nachi Fujikoshi przeciwko Radzie*, Rec. s. 1884, pkt 42; wyrok z 1987 r. w sprawie 240/84, *Toyo przeciwko Radzie*, Rec. s. 1849, pkt 34.

⁽³⁾ Wyrok z 1983 r. w sprawie 191/82, *Fediol przeciwko Komisji*, Rec. s. 2913, pkt 26; zob. także wyrok z 1996 w sprawie T-162/94 NMB, *Francia i inni przeciwko Komisji*, Rec. s. II-427, pkt 72; wyrok z 1998 r. w sprawie T-97/95, *Sinochem przeciwko Radzie*, Rec. s. II-85, pkt 51; wyrok z 1998 r. w sprawie T-118/96, *Thai Bicycle przeciwko Radzie*, Rec. s. II-2991, pkt 32.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 135 z 22.5.2013, s. 19.

(15) Argumenty strony musiały zatem zostać odrzucone.

3. Matematyczne dostosowanie minimalnej ceny importowej

(16) Jedno przedsiębiorstwo zwróciło się do Komisji o odjęcie od minimalnej ceny importowej kwoty odpowiadającej stałej stawce cła antydumpingowego, a przez to o dostosowanie minimalnej ceny importowej do obowiązującego środka – cła wyrównawczego. Takiej operacji nie można było przeprowadzić. Przede wszystkim, zgodnie z warunkami zobowiązania, wszelkie zmiany zakresu i minimalnych cen są możliwe jedynie w drodze przeglądu okresowego, zgodnie z art. 19 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Po drugie, przedsiębiorstwo zwróciło się o samo tylko odjęcie od bieżącej minimalnej ceny importowej kwot odpowiadających kwocie stałego cła antydumpingowego. W obecnym zobowiązaniu minimalna cena importowa i mechanizm indeksacji opierają się albo na cenie niepowodującej szkody ustalonej dla rynku unijnego (cena docelowa), albo na wartości normalnej (w zależności od przedsiębiorstwa, którego to dotyczy) określonej w 1999 r. W tym drugim przypadku z uwagi na wygaśnięcie cła antydumpingowego brak jest w ogóle podstawy dla minimalnej ceny importowej. Gdyby zobowiązanie oceniano tylko w odniesieniu do cła wyrównawczego, wówczas cena eksportowa (powiększona o kwotę stałego cła wyrównawczego) mogłaby stanowić poziom odniesienia dla minimalnej ceny importowej. Aby określić odpowiednią minimalną cenę importową, Komisja musiałaby najpierw ustalić cenę eksportową, która służyłaby za poziom odniesienia. W obecnym przypadku nie da się z łatwością ustalić takiego poziomu odniesienia, między innymi dlatego, że środki obowiązują już od dłuższego czasu. Ponadto obowiązujący aktualnie mechanizm indeksacji, który odnosi się do ceny niepowodującej szkody (cena docelowa) lub wartości normalnej, nie może być po prostu przeniesiony na cenę eksportową. Wszelkie proste dostosowanie matematyczne wymagałoby tego, aby wszystkie elementy niezbędne do obliczenia minimalnej ceny importowej były łatwe do ustalenia i niepodważalne. Tylko wówczas Komisja może zagwarantować, że zobowiązanie i obowiązujący środek są równoważne. W obecnym przypadku ten warunek nie jest spełniony. Przeprowadzenie prostej operacji matematycznej, jak proponował wnioskodawca, jest zatem niemożliwe.

(17) W następstwie decyzji Rady o uchyleniu obowiązujących ceł antydumpingowych Komisja musi w odpowiednim krótkim czasie podjąć działania wobec będącego w mocy zobowiązania. Z tego względu należy unikać dalszych opóźnień. Wycofanie przyjęcia zobowiązania nie przesądza o żadnej ewentualnej przyszłej decyzji w tej sprawie, gdyby przedsiębiorstwo zamierzało złożyć ofertę zobowiązania.

(18) Po drugim ujawnieniu ustaleń Komisji jedna strona ponownie stwierdziła, że należy obniżyć minimalną

cenę importową za pomocą prostej operacji matematycznej. Strona ta zakwestionowała argumenty Komisji w tym względzie, twierdząc, że są one „nieuzasadnione i bezpodstawne”. Nie przedstawiono jednak dalszych dowodów na poparcie tego stanowiska, dlatego musi ono zostać odrzucone. W każdym razie wspomnianą uwagę rozstrzygnięto w motywie 16 powyżej.

(19) Wniosek o matematyczne dostosowanie minimalnej ceny importowej musiał zatem zostać odrzucony.

4. Będąca w toku sprawa T-422/13

(20) Jedno przedsiębiorstwo twierdziło, że zobowiązania powinny pozostać w mocy, dopóki nie zapadnie decyzja Sądu w sprawie T-422/13 *CPME i inni przeciwko Radzie*. Zdaniem tego przedsiębiorstwa, gdyby przemysłowi unijnemu udało się zakwestionować decyzję wykonawczą 2013/226/UE uchylającą cła antydumpingowe, wówczas Komisja miałaby obowiązek przywrócenia zobowiązań. Ten argument jest błędny. Komisja musi ocenić obecną sytuację i w odpowiednim krótkim czasie podjąć działania w następstwie decyzji Rady o uchyleniu środków antydumpingowych. Przewidywania co do możliwego wyniku sprawy sądowej nie mogą kierować decyzjami Komisji w tej kwestii. Z tego względu decyzja dotycząca obowiązujących zobowiązań musi zostać podjęta w odpowiednim krótkim czasie.

5. Naruszenia zobowiązania

(21) Jedno przedsiębiorstwo wystąpiło z twierdzeniem, że naruszenie zobowiązań w zakresie sprawozdawczości przez jedno przedsiębiorstwo nie powinno powodować żadnych skutków dla innych przedsiębiorstw. Niniejszym potwierdza się, że tylko w przypadku przedsiębiorstwa Pearl stwierdzono naruszenie zobowiązań w zakresie sprawozdawczości.

6. Możliwy przegląd i zobowiązania

(22) Dwa indyjskie przedsiębiorstwa twierdziły, że zobowiązania powinny pozostać w mocy do czasu otrzymania wyników ewentualnego przeglądu okresowego minimalnej ceny importowej. Komisja zwraca uwagę, że z uwagi na wygaśnięcie cła antydumpingowego minimalna cena importowa nie ma już podstawy (zob. motyw 16 powyżej). Decyzja dotycząca skutków tej zmiany musi zostać podjęta w odpowiednim krótkim czasie. Jednocześnie jednak przedsiębiorstwo może wystąpić z wnioskiem o przeprowadzenie przeglądu obowiązujących środków i w tym kontekście zaferować nowe zobowiązanie dotyczące tylko obowiązujących środków antysubsydyjnych.

(23) Po drugim ujawnieniu ustaleń Komisji jedna strona ponownie stwierdziła, że Komisja powinna była wszcząć przegląd okresowy z urzędu, a zobowiązanie powinno pozostać w mocy do czasu rozstrzygnięcia tego przeglądu.

- (24) Po pierwsze Komisja zwraca uwagę, że wszczęcie antysubsydyjnego dochodzenia przeglądowego leży w zakresie jej swobody decyzyjnej. W tym szczególnym przypadku jednak dochodzenie przeglądowe wiąże się z wolą jednego eksportera, który chce zaoferować nowe zobowiązanie. Komisja nie ma zatem powodu do wszczęcia przeglądu bez nowej oferty zobowiązania ze strony zainteresowanego eksportera, zgodnie z art. 13 rozporządzenia podstawowego.
- (25) Ponadto, będąc równoważną formą środków, zobowiązanie musi odpowiadać podstawowym środkom nałożonym przez Radę. Taka sytuacja nie ma już miejsca, w związku z czym Komisja wystąpiła z wnioskiem o wycofanie będącego w mocy zobowiązania.
- (26) Strony rzeczywiście mogą wnioskować o wszczęcie przeglądu okresowego na podstawie przepisów podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego i każda ewentualna nowa oferta zobowiązania byłaby w takim przeglądzie uwzględniona.

7. Cło antysubsydyjne jako bariera dla przywozu

- (27) Po drugim ujawnieniu ustaleń Komisji jedna strona stwierdziła, że wycofanie przyjęcia zobowiązania „zamiast ograniczenia poziomu ochrony zgodnie z wygaśnięciem środków antidumpingowych [...] uniemożliwi użytkownikom PET przywóz”. W tym względzie Komisja zwraca uwagę, że w sytuacji braku zobowiązania minimalna cena importowa przestaje być poziomem odniesienia dla eksportera. Strona nie uzasadniła, dlaczego cło wyrównawcze miałyby uniemożliwić indyjskim eksporterom przywóz. W każdym razie celem nałożenia środków oraz przyjęcia zobowiązania, w stosownym przypadku, nie jest umożliwienie przywozu użytkownikom. Celem jest ustanowienie pewnego poziomu ochrony, jak zauważyła strona. Interesy użytkowników zostały ocenione z punktu widzenia interesu Unii wynikającego z nałożenia środków razem z interesami wszystkich pozostałych zainteresowanych stron. We

wniosku stwierdzono, że nałożenie środków nie jest sprzeczne z interesem Unii. Argument ten musiał zatem zostać odrzucony.

8. Wniosek dotyczący uwag stron

- (28) Żaden z argumentów przedstawionych przez zainteresowane strony nie wpłynął na zmianę wniosku Komisji o wycofanie przyjęcia zobowiązania.

E. UCHYLENIE DECYZJI 2000/745/WE

- (29) W związku z powyższym przyjęcie zobowiązań powinno zostać wycofane, a decyzja 2000/745/WE powinna zostać uchylona. Ostateczne cła wyrównawcze nałożone art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 461/2013 powinny mieć zatem zastosowanie do przywozu politereftalanów etylenu produkowanych przez przedsiębiorstwa Dhunseri, Reliance i Pearl (dodatkowy kod TARIC A585 dla Dhunseri, dodatkowy kod TARIC A181 dla Reliance i dodatkowy kod TARIC A182 dla Pearl),

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Decyzja 2000/745/WE traci moc.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 lutego 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 25 lutego 2014 r.

zmieniająca decyzję Komisji 2007/479/WE w sprawie zgodności z prawem wspólnotowym środków przyjętych przez Belgię na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej

(2014/110/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 14 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją 2007/479/WE ⁽²⁾ Komisja stwierdziła, że środki przyjęte na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG ⁽³⁾, o których Belgia powiadomiła Komisję w dniu 10 grudnia 2003 r., są zgodne z prawem wspólnotowym. Decyzja ta została podtrzymana przez Trybunał Sprawiedliwości ⁽⁴⁾.
- (2) Artykuł 3a dyrektywy 89/552/EWG został zastąpiony art. 14 dyrektywy 2010/13/UE.
- (3) Pismem z dnia 19 listopada 2013 r. Królestwo Belgii powiadomiło Komisję o rozporządzeniu z dnia 17 stycznia 2013 r. przyjętym przez rząd Wspólnoty Francuskiej Belgii, zmieniającym środki mające zastosowanie do Wspólnoty Francuskiej Belgii.
- (4) Komisja sprawdziła, że rozporządzenie z dnia 17 stycznia 2013 r. przyjęte przez rząd Wspólnoty Francuskiej Belgii dotyczy wyłącznie aktualizacji terminologicznych i bardzo ograniczonych formalnych zmian środków, o których Komisja została już powiadomiona w 2003 r., i w odniesieniu do których przeprowadziła przegląd i przyjęła decyzję, o której mowa w motywie 1. Wspomniane

rozporządzenie wprowadza jedynie formalne i terminologiczne aktualizacje odnośnych środków. Mianowicie zastępuje ono tytuł środka, w całym tekście zastępuje termin „przekaz telewizyjny” terminem „linearna audiowizualna usługa medialna”, zmienia definicję „nadawcy” posiadającego wyłączenie prawo dotyczące wydarzenia o szczególnym znaczeniu dla społeczeństwa (bez tej zmiany terminologicznej obejmowała ona innych nadawców niż objęci pierwotnie zgłoszonymi środkami); potwierdza prawo tego ostatniego do nadawania takich wydarzeń w linearnej usłudze, która nie kwalifikuje się jako ogólnodostępna telewizja do ich wykorzystania zaproponowanego dostawcom takich usług.

- (5) Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie, że rząd Wspólnoty Francuskiej Belgii miał zamiar przyjąć i ostatecznie przyjął środki zmieniające, o których mowa w motywie 3, na 34. i 38. posiedzeniu Komitetu ustanowionego na mocy art. 29 dyrektywy 2010/13/UE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ

Artykuł 1

W decyzji 2007/479/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) artykuł 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Środki przyjęte zgodnie z art. 3a ust. 1 dyrektywy 89/552/EWG, o których Belgia powiadomiła Komisję w dniu 10 grudnia 2003 r., opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* C 158 z dnia 29 czerwca 2005 r. i zmienione przez środek opublikowany w *Moniteur belge* z dnia 19 marca 2013 r. [C-2013/29212], s. 16401, o którym Belgia powiadomiła Komisję zgodnie z art. 14 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE ^(*) w dniu 26 listopada 2013 r. są zgodne z prawem unijnym.

- ^(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1).”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2007/479/WE z dnia 25 czerwca 2007 r. w sprawie zgodności z prawem wspólnotowym środków przyjętych przez Belgię na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 180 z 10.7.2007, s. 24).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (Dz.U. L 298 z 17.10.1989, s. 23).

⁽⁴⁾ Sprawa C-204/11 P *FIFA przeciwko Komisji*, wyrok z dnia 18 lipca 2013 r. (dotychczas nieopublikowany).

2) dodaje się art. 3 w brzmieniu:

„Artykuł 3

Środki przyjęte przez Belgię zmieniające środki przyjęte zgodnie z art. 3a ust. 1 dyrektywy 89/552/EWG oraz określone w załączniku A zostają opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zgodnie z art. 14 ust. 2 dyrektywy 2010/13/UE.”;

3) dodaje się załącznik A zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 lutego 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

Publikacja na podstawie art. 14 dyrektywy 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych)

Środki przyjęte przez Belgię, zmieniające środki przyjęte na mocy art. 3a dyrektywy Rady 89/552/EWG, przedstawione są w rozporządzeniu z dnia 17 stycznia 2013 r. przyjętym przez rząd Wspólnoty Francuskiej Belgii, opublikowanym w *Moniteur belge* z dnia 19 marca 2013 r.

17 stycznia 2013 r. – Rozporządzenie rządu Wspólnoty Francuskiej Belgii zmieniające rozporządzenie rządu Wspólnoty Francuskiej Belgii z dnia 8 czerwca 2004 r. określające wydarzenia o szczególnym znaczeniu dla społeczeństwa i określające sposób dostępu do nich przez społeczeństwo Wspólnoty Francuskiej Belgii przy pomocy usługi ogólnodostępnej telewizji.

Artykuł 1. Tytuł rozporządzenia rządu Wspólnoty Francuskiej Belgii z dnia 8 czerwca 2004 r. określającego wydarzenia o szczególnym znaczeniu dla społeczeństwa i określającego sposób dostępu do nich przez społeczeństwo Wspólnoty Francuskiej Belgii przy pomocy usługi ogólnodostępnej telewizji otrzymuje brzmienie:

»Rozporządzenie ustanawiające wykaz wydarzeń o szczególnym znaczeniu dla społeczeństwa i sposób ich rozpowszechniania.«.

Artykuł 2. Artykuł 2 wspomnianego rozporządzenia otrzymuje brzmienie:

»Nadawca linearnej audiowizualnej usługi medialnej, w tym RTBF, który chce korzystać z wyłącznego prawa dotyczącego retransmisji, które uzyskał w odniesieniu do wydarzenia o szczególnym znaczeniu dla społeczeństwa, jest zobowiązany do transmisji tego wydarzenia przy pomocy usługi ogólnodostępnej telewizji zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.«.

Artykuł 3. We wspomnianym rozporządzeniu dodaje się artykuł 2a w brzmieniu:

»1. Nadawca linearnej audiowizualnej usługi medialnej, który chce korzystać z wyłącznego prawa dotyczącego retransmisji, które uzyskał w odniesieniu do wydarzenia wymienionego w załączniku, może transmitować to wydarzenie przy pomocy usługi innej niż ogólnodostępna telewizja po spełnieniu następujących warunków:

- zaproponował to wydarzenie nadawcom linearnych audiowizualnych usług medialnych w celu jego transmisji przy pomocy usługi ogólnodostępnej telewizji zgodnie z warunkami określonymi w załączniku do niniejszego rozporządzenia,
- propozycja ta została przedstawiona w rozsądnym terminie i na warunkach, w szczególności finansowych, uwzględniających rynek praw do transmisji,
- nadawcy linearnych audiowizualnych usług medialnych ogólnodostępnej telewizji, którym zaproponowano prawo do transmisji nie wyrazili chęci zakupu tego prawa w rozsądnym terminie.

2. W przypadku sporu między nadawcą linearnej audiowizualnej usługi medialnej posiadającym wyłączne prawo transmisji wydarzenia a nadawcą linearnych audiowizualnych usług medialnych ogólnodostępnej telewizji dotyczącego warunków, w szczególności finansowych, dotyczących propozycji transmisji, skarga złożona przez nadawców rozpatrywana jest przez właściwy organ sądowy lub administracyjny lub w drodze postępowania polubownego. Jeśli nadawca linearnych audiowizualnych usług medialnych ogólnodostępnej telewizji nie zgadza się na warunki zakupu praw do transmisji określone w drodze tej procedury, nadawca linearnej audiowizualnej usługi medialnej posiadający wyłączne prawo do transmisji wydarzenia może je transmitować przy pomocy usługi innej niż ogólnodostępna telewizja.«.

Artykuł 4. Artykuł 3 wspomnianego rozporządzenia otrzymuje brzmienie:

»1. Nadawca linearnych audiowizualnych usług medialnych, który nabył prawo do bezpośredniej transmisji z całości wydarzenia, może opóźnić nadanie tej transmisji w ramach ogólnodostępnej telewizji w następujących przypadkach:

- jeżeli wydarzenie odbywa się między północą a godz. 8.00 czasu belgijskiego,
- jeżeli wydarzenie odbywa się w czasie nadawania wiadomości lub programów publicystycznych zwykle emitowanych przez tego nadawcę,
- jeżeli na wydarzenie składa się kilka elementów odbywających się jednocześnie.

2. Jeśli nadawca linearnych audiowizualnych usług medialnych w zastosowaniu ust. 1 nabył prawo do bezpośredniej transmisji z całości wydarzenia, zgodnie z art. 2a, nadawca linearnych audiowizualnych usług medialnych, który zbył swoje wyłączne prawo do transmisji wydarzenia zgodnie z art. 2a ma prawo do transmisji wydarzenia zgodnie ze swoją wolą przy pomocy usługi innej niż ogólnodostępna telewizja.»

Artykuł 5. W art. 4 wspomnianego rozporządzenia termin »nadawcy przekazu telewizyjnego Wspólnoty Francuskiej« zastępuje się terminem »nadawcy linearnych audiowizualnych usług medialnych«.

Artykuł 6. Za wdrożenie niniejszego rozporządzenia odpowiada minister właściwy w sprawach sektora audiowizualnego.

Bruksela 17 stycznia 2013 r.

*Minister kultury, sektora audiowizualnego,
zdrowia i równych szans
Mme F. LAANAN*

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do decyzji wykonawczej Komisji 2012/830/UE z dnia 7 grudnia 2012 r. w sprawie dodatkowego wkładu finansowego w programy państw członkowskich na 2012 r. w dziedzinie kontroli i inspekcji rybołówstwa oraz nadzoru nad nim

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 356 z dnia 22 grudnia 2012 r.)

Załącznik I do decyzji wykonawczej Komisji 2012/830/UE otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I

NOWE TECHNOLOGIE I SIECI INFORMATYCZNE

(w EUR)

Państwo członkowskie i kod projektu	Wydatki planowane w dodatkowym krajowym programie kontroli rybołówstwa	Kwota wydatków na projekty wybrane na mocy niniejszej decyzji	Maksymalny wkład Unii
Belgia:			
BE/12/08	30 000	30 000	27 000
BE/12/09	4 250	4 250	3 825
BE/12/10	100 000	0	0
Razem	134 250	34 250	30 825
Bulgaria:			
BG/12/02	30 678	30 678	27 610
Razem	30 678	30 678	27 610
Dania:			
DK/12/20	336 419	0	0
DK/12/22	269 136	0	0
DK/12/23	538 271	0	0
DK/12/24	134 568	134 568	121 111
DK/12/25	95 637	0	0
DK/12/26	158 911	0	0
DK/12/27	275 864	275 864	248 278
DK/12/28	272 500	272 500	245 250
DK/12/29	281 265	281 265	250 000
DK/12/30	282 592	282 592	250 000
DK/12/31	280 439	280 439	250 000
DK/12/32	296 049	296 049	250 000
DK/12/33	262 407	262 407	235 870
DK/12/34	269 136	269 136	242 222
DK/12/35	22 000	22 000	19 800
DK/12/36	405 000	405 000	250 000
DK/12/37	375 000	375 000	250 000
DK/12/38	163 500	163 500	147 150
Razem	4 718 694	3 320 319	2 759 681
Niemcy:			
DE/12/23	400 000	400 000	360 000
DE/12/24	165 000	0	0
DE/12/25	250 000	0	0
DE/12/27	358 000	0	0
DE/12/28	110 000	0	0
DE/12/29	350 000	0	0
DE/12/30	95 000	0	0
DE/12/31	443 100	0	0
DE/12/32	650 000	0	0
DE/12/33	970 000	0	0

(w EUR)			
Państwo członkowskie i kod projektu	Wydatki planowane w dodatkowym krajowym programie kontroli rybołówstwa	Kwota wydatków na projekty wybrane na mocy niniejszej decyzji	Maksymalny wkład Unii
DE/12/34	275 000	0	0
DE/12/35	420 000	0	0
Razem	4 486 100	400 000	360 000
Irlandia:			
IE/12/06	20 000	0	0
IE/12/08	70 000	0	0
Razem	90 000	0	0
Grecja:			
EL/12/11	180 000	180 000	162 000
EL/12/12	750 000	750 000	675 000
EL/12/13	180 000	180 000	162 000
EL/12/14	26 750	26 750	24 075
EL/12/15	110 000	110 000	99 000
Razem	1 246 750	1 246 750	1 122 075
Hiszpania:			
ES/12/02	939 263	939 263	845 336
ES/12/03	974 727	974 727	877 255
ES/12/05	795 882	795 883	716 294
ES/12/06	759 305	759 305	683 375
ES/12/08	163 250	163 250	146 925
ES/12/09	72 000	72 000	64 800
ES/12/10	100 000	100 000	90 000
ES/12/11	379 000	379 000	341 100
ES/12/12	490 000	490 000	441 000
ES/12/13	150 000	150 000	135 000
ES/12/15	150 000	0	0
ES/12/18	54 000	54 000	48 600
ES/12/19	290 440	290 440	261 396
ES/12/21	17 500	17 500	15 750
ES/12/22	681 000	0	0
ES/12/23	372 880	372 880	335 592
ES/12/24	415 254	0	0
Razem	6 804 501	5 558 247	5 002 423
Francja:			
FR/12/08	777 600	777 600	699 840
FR/12/09	870 730	870 730	783 656
FR/12/10	229 766	229 766	206 789
FR/12/11	277 395	277 395	249 656
FR/12/12	230 363	230 363	207 327
FR/12/13	197 403	197 403	177 663
FR/12/14	450 000	450 000	405 000
FR/12/15	211 500	0	0
FR/12/16	274 330	274 330	246 897

(w EUR)			
Państwo członkowskie i kod projektu	Wydatki planowane w dodatkowym krajowym programie kontroli rybołówstwa	Kwota wydatków na projekty wybrane na mocy niniejszej decyzji	Maksymalny wkład Unii
FR/12/17	254 350	0	0
Razem	3 773 437	3 307 587	2 976 828
Włochy:			
IT/12/13	135 000	135 000	121 500
IT/12/15	125 000	125 000	112 500
IT/12/16	withdrawn	0	0
IT/12/17	250 000	250 000	225 000
IT/12/18	250 000	0	0
IT/12/19	630 000	630 000	567 000
IT/12/21	1 500 000	1 500 000	1 350 000
IT/12/22	311 000	0	0
IT/12/23	38 000	0	0
IT/12/26	1 900 000	0	0
Razem	5 139 000	2 640 000	2 376 000
Łotwa:			
LV/12/02	6 732	6 732	6 058
LV/12/03	58 350	58 350	52 515
Razem	65 082	65 082	58 573
Litwa:			
LT/12/04	150 462	150 462	135 416
Razem	150 462	150 462	135 416
Malta:			
MT/12/04	30 000	30 000	27 000
MT/12/07	261 860	261 860	235 674
Razem	291 860	291 860	262 674
Niderlandy:			
NL/12/07	250 000	250 000	225 000
NL/12/08	278 172	0	0
NL/12/09	277 862	0	0
NL/12/10	286 364	0	0
NL/12/11	276 984	0	0
NL/12/12	129 398	0	0
NL/12/13	129 500	0	0
NL/12/14	200 000	0	0
NL/12/15	230 000	0	0
NL/12/16	136 329	0	0
NL/12/17	19 300	0	0
NL/12/18	36 120	0	0
NL/12/19	89 860	0	0
NL/12/20	299 550	0	0
Razem	2 639 439	250 000	225 000
Austria:			
AT/12/01	128 179	128 179	115 361

(w EUR)			
Państwo członkowskie i kod projektu	Wydatki planowane w dodatkowym krajowym programie kontroli rybołówstwa	Kwota wydatków na projekty wybrane na mocy niniejszej decyzji	Maksymalny wkład Unii
AT/12/02	280 923	0	0
Razem	409 102	128 179	115 361
Polska:			
PL/12/02	103 936	0	0
PL/12/04	41 028	0	0
PL/12/06	15 955	0	0
PL/12/07	40 500	0	0
PL/12/08	1 000 000	1 000 000	900 000
PL/12/09	172 600	0	0
PL/12/10	1 505 000	0	0
PL/12/11	208 760	0	0
PL/12/12	227 350	0	0
PL/12/13	240 300	0	0
PL/12/14	323 000	323 000	290 700
PL/12/15	181 000	0	0
PL/12/16	416 000	0	0
Razem	4 475 429	1 323 000	1 190 700
Portugalia:			
PT/12/08	25 000	25 000	22 500
PT/12/10	150 000	150 000	135 000
PT/12/11	150 000	0	0
Razem	325 000	175 000	157 500
Finlandia:			
FI/12/11	1 000 000	1 000 000	900 000
FI/12/12	1 000 000	1 000 000	900 000
FI/12/13	280 000	280 000	252 000
FI/12/14	280 000	0	0
Razem	2 560 000	2 280 000	2 052 000
Szwecja:			
SE/12/07	850 000	850 000	765 000
SE/12/08	750 000	750 000	675 000
SE/12/09	300 000	300 000	270 000
SE/12/10	1 000 000	1 000 000	900 000
SE/12/11	80 000	0	0
Razem	2 980 000	2 900 000	2 610 000
Zjednoczone Królestwo:			
UK/12/51	122 219	122 219	109 997
UK/12/52	564 086	0	0
UK/12/54	50 141	50 141	45 127
UK/12/55	43 873	43 873	39 486
UK/12/56	122 219	122 219	109 997
UK/12/73	12 535	12 535	11 282
UK/12/74	162 958	162 958	146 662
Razem	1 078 032	513 945	462 551
Ogółem	41 397 816	24 615 360	21 925 217"

2014/110/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 25 lutego 2014 r. zmieniająca decyzję Komisji 2007/479/WE w sprawie zgodności z prawem wspólnotowym środków przyjętych przez Belgię na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej 39
-

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do decyzji wykonawczej Komisji 2012/830/UE z dnia 7 grudnia 2012 r. w sprawie dodatkowego wkładu finansowego w programy państw członkowskich na 2012 r. w dziedzinie kontroli i inspekcji rybołówstwa oraz nadzoru nad nim (Dz.U. L 356 z 22.12.2012) 43

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL